

LXXVI. évf. 21.
(3744.)
2020. május 24.
Ára 220 Ft

ujember.hu
ujember@ujember.hu

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

52. NEMZETKÖZI
EUCCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS

BUDAPEST | 2021.
szeptember 5–12.

Fotó: Merényi Zita

Szolgáló szeretettel

Diakónusok az Egyházban

Ferenc pápa a hónap elején közzétette májusi ima-szándékát, amelyben mindenkit arra kér, hogy ebben a hónapban a diakónusokért imádkozzunk. Udvardy György veszprémi érsekkel, pécsi apostoli kormányzóval az állandó diakónusokról beszélgettünk.

Érsek atya tavaly két, idén várhatóan öt jelöltet szentel fel állandó diakónusnak; négyet a pécsi, egyet a veszprémi egyházmegye szolgálatára. Miért tartja fontosnak az ő szolgálatukat?

A püspök egyik kiemelkedő feladata az, hogy a Szentlélek által adott karizmákat összefogja. Ez az Egyház ősi tapasztalatára épül. Magam is így tekintek az állandó diakonátus intézményére, szolgálatára. Időről időre változott, hogy mekkora hangsúlyt kaptak a diakónusok, a világegyházban ma sem egységes a gyakorlat velük kapcsolatban. Nekem az a feladatom, hogy azokat a hivatásokat, melyekkel a Szentlélek meg akarja ajándékozni az egyházmegyét, felismerjem és támogassam. Az egyházi dokumentumok azt is előírják, hogy a püspök alkítsa ki az állandó diakonátus felvételének és képzésének rendjét.

Hogyan tekintünk az állandó diakonátusra? – kérdezik sokan az európai, de a magyar Egyházban is. Pedig nem az a kérdés, hogy mi a mi véleményünk, hanem az, hogy a kapott ajándékot hogyan tudjuk felkarolni, miként lehet az állandó diakónust az Egyház egészébe integrálni.

(Folytatás az 5. oldalon.)

**Újranyit
az Új Ember-
könyvesbolt!**

(Részletek a 3. oldalon.)

Az MKPK Titkársága közleménye a kijárási korlátozások országos megszűnésével kapcsolatban

2020. május 18-ától olyan járványügyi szabályok léptek életbe, amelyek következtében országosan megszűntek a kijárási korlátozások. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ezzel kapcsolatban május 16-án közleményt adott ki.

Budapesten és azokon a helyeken, ahol eddig a nyilvános liturgiák szüneteltek, a Magyar Katolikus püspöki Konferencia május 1-jén kiadott rendelkezéseivel és a helyi szabályokkal összhangban az egyes megyéspüspökök a helyi körülmények és lehetőségek, valamint az egészségügyi előírások figyelembevételével döntenek majd a liturgia nyilvános végzéséről, illetve a szentségek kiszolgáltatásának módjáról.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Titkársága

A kijárási korlátozások országos megszűnésével kapcsolatban az egyes egyházmegyeekben meghozott intézkedésekről a <https://www.magyarokurir.hu/hazail/jarvanyugyi-rendelkezesek> oldalon olvashatnak.

Tudnivalók az első online Nagymarosról

Dobszay Benedek ferences szerzetes a Nagymarosi Ifjúsági Találkozót szervező stáb kommunikációs csapatának tagjaival együtt választotta a május 23-án sorra kerülő rendezvényről, az első online Nagymarosról.

Hihetetlen, hogy az idén csak interneten keresztül vehetünk részt a találkozón. Ugyanakkor nem kis teljesítmény, hogy belevágtak a szervezésbe, és nem halasztották el a tavaszi Nagymarost. Hogyan döntötték el, hogy online tartják meg az egész napos rendezvényt?

– Ahogyan sok más egyházi és civil rendezvény szervezői, úgy a Nagymarosi Ifjúsági Találkozó stábjának tagjaként mi is aggódva fi-

gyeltük a járványügyi helyzet alakulását már márciustól kezdve. Miközben a találkozó előkészítésén dolgoztunk, egyre világosabbá vált számunkra, hogy aligha tarthatjuk meg az eseményt a megszokott formában, hiszen személyes találkozásokra nem lesz lehetőség. Végül húsvét előtt meghoztuk a döntést: a találkozó nem marad el, online rendezzük meg.

Valószínűleg akkor is így döntöttünk volna, ha az állami korlátozó intézkedések nem ezeket a kereteket kínálják fel egyetlen lehetőségként, hiszen a résztvevők egészségének védelme a szervezők felelőssége. A programok nagyobb részét Nagymarosról közvetítjük majd, de azt kérjük a résztvevőktől, hogy mindenképpen otthonaik biztonságából, interneten keresztül kövessék az eseményeket.

(Folytatás a 7. oldalon.)

Plusz egy év felkészülési idő

Mohos Gábor az elhalasztott eucharisztikus kongresszusról

Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspököt, a budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Általános Titkárságának vezetőjét annak apropóján kérdeztük, hogy május 12-én véglegessé vált: jövőre, 2021. szeptember 5-e és 12-e között rendezik meg a vírusjárvány miatt elhalasztott világeseményt hazánkban.

Ferenc pápa április 23-án a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Pápai Bizottságával, valamint a katolikus világesemény szervezőivel egyeztetve – a koronavírus-járványra és annak következményeire tekintettel – úgy döntött, hogy egy évvel elhalasztja a 2020 szeptemberére tervezett budapesti kongresszust. Mit jelent és mire ad lehetőséget a plusz egy év felkészülési idő?

– Először is szeretném megerősíteni azt a szempontot, amelyet már egy korábbi alkalommal is megfogalmaztam: Isten mindig is tudta, hogy ez a kongresszus nem 2020-ban lesz, azonban számunkra, akik az idő és a határidők keretei között

élünk, most jött el annak az ideje, hogy ezt megtudjuk. Ebből következik, hogy a gondviselő Isten terveiben pontosan megvan ennek az évnek a helye és a szerepe. A mi feladatunk pedig az, hogy minél jobban felismerjük és megéljük ezt.

(Folytatás a 7. oldalon.)

A Szentatya május 6-án az imádságról kezdett új katekézissorozatot. Elmélkedésében Bartimeus, a vak koldus alakjából kiindulva az imádságot mint az Isten segítségére szoruló ember kiáltását járta körül.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Ma új katekézissorozatot kezdünk az ima témájáról.

Az ima a hit lélegzetvétele, a hit legsajátabb kifejeződése. Egyfajta **kiáltás**, mely az Istenben hívő és bízó ember szívéből fakad fel.

Gondoljunk Bartimeus történetére, aki az evangélium egyik szereplője (Mk 10,46–52 és párhuzamos helyek), és megvallom nektek, számomra a legrokonosnerebb az összes közül. Vak volt, űlve koldult az út szélén, városának, Jerikónak határában. Nem névtelen szereplő, hanem van arca, van neve: Bartimeus, vagyis „Timeus fia”. Egy nap meghallja, hogy Jézus arra fog elhaladni. Jerikó ugyanis sok ember találkozási helye volt, folyamatosan zarándokok és kereskedők haladtak át rajta. Bartimeus pedig lesben állt: mindent megtett volna, csak hogy találkozhasson Jézussal. Sokan ugyanígy tettek: emlékezzünk Zakeusra, aki felmászott egy fára. Sokan akarták látni Jézust, ő is.

Így ez az ember úgy jelenik meg az evangéliumokban, mint egy torkaszakadtából kiáltó hang.

Isten koldusaiként imádkozunk

Ő nem lát minket; nem tudja, Jézus közel van-e vagy távol, de hallja őt, megérti a tömeg viselkedéséből, mely egyre csak nő és közeledik... De ő teljesen egyedül van, és senki sem törődik vele. És mit csinál Bartimeus? Kiált. Kiáltozik, és egyre csak kiáltozik. A birtokában lévő egyetlen fegyvert használja: a hangját. Elkezd kiabálni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47). És csak folytatja a kiabálást.

Folytonos kiabálása boszszantó, nem tűnik jól neveltnek, és sokan szidalmazták, rászólnak, hogy hallgasson: „Viselkedj rendesen, hagyd ezt abba!” De Bartimeus nem tágit, sőt még hangosabban kiabál: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47). Ez azoknak a gyönyörűséges makacssága, akik kegyelmet kérnek és kopogtatnak, Isten szívének ajtaján kopogtatnak. Ő kiáltozik és kopogtat.

Ez a „Dávid fia” kifejezés nagyon fontos; azt jelenti: „a Messiás”. Ő tehát megvallja a Messiást.

Ez a hitvallás ennek a mindenki által megvetett embernek a szájából hangzik el.

És Jézus meghallja a kiabálását. Bartimeus imája megérinti a szívét, Isten szívét; és megnyílnak számára az üdvösség kapui. Jézus magához hívhatja. Talpra ugrik, és azok,

akik korábban el akarták hallgattatni, most a Mesterhez vezetik. Jézus beszél vele, kéri, hogy fejezze ki a vágyát – ez fontos! –, és akkor a kiáltás kérré válik: „Uram, hogy újra láthassak!” (Mk 10,51).

Jézus azt mondja neki: „Menj, hited megmentett” (Mk 10,52). Elismeri, hogy ennek a szegény tehetetlen, megvetett embernek olyan nagy erejű hite van, amely kiáltja Isten irgalmasságának és hatalmának megmutatkozását.

A hit azt jelenti, hogy van két, égre emelt kezünk, van kiáltó hangunk, mely a megmenekülés, az üdvösség ajándékáért esdekel.

A katekizmus kijelenti, hogy „az imádság alapja az alázat” (a Katolikus Egyház katekizmusa, 2559). Az ima a földből születik, a humuszból – amelyből az „alázatos” [humilis] és az „alázat” [humilitas] szavak származnak –, elégtelen létállapotunkból, Isten utáni folytonos szomjázásunkból (ugyanott, 2560–2561).

A hit, láttuk Bartimeusnál, kiáltozás; a hitetlenség pedig ennek a kiáltozásnak az elfojtása. Ez volt azoknak az embereknek a magatartása, akik el akarták hallgattatni: ők nem voltak hívők, de ő az volt. A kiáltozásnak az elfojtása egyfajta „cinkos hallgatás”. A hit tiltakozik egy keserves

állapot ellen, melynek nem értjük az okát; a hitetlenség egy helyzet elviselésére korlátozódik, melyhez már alkalmazkodtunk.

A hit remény a megmenetésben; a hitetlenség hozzá szokás a minket elnyomó rosszhoz, hagyva mindent a régiiben.

Kedves testvérek, ezt a katekézissorozatot Bartimeus kiáltásával kezdjük, mert ő vélhetően olyan személyiség, akinek az alakjába már minden bele van írva. Bartimeus kitartó ember. A körülötte levők azt mondogatták, hogy a könyörgés hasztalan, hogy az csak megválaszolatlan hangoskodás, hogy az csak zajongás, és kész, és kérték, hogy hagyja abba a kiabálást: de ő nem hallgatott el. És végül megkapta, amit akart.

Hangosabb, mint bármely ellentétes érvelés, az ember szívében egy kérlelő hang szól. Mindannyiunkban ott szól ez a hang. Ez a hang magától tör utat magának, anélkül, hogy bárki parancsolna neki, ez a hang rákérdez földi utunk értelmére, különösen amikor sötétben vagyunk: „Jézus, könyörülj rajtam! Jézus, könyörülj rajtam!” Gyönyörű ima ez.

De vajon ezek a szavak nincsenek-e beleévesve az egész teremtésbe? Minden kérlel és könyörög, hogy az irgalom

misztériuma véglegesen beteljesedjen. Nem csak a keresztyének imádkoznak: minden férfival és nővel osztoznak az ima kiáltásán. És még tágasabban is szétnézhetünk: Pál azt mondja, hogy az egész teremtés „sőhajtozik és vajódik” (Róm 8,22). A művészek gyakran tolmácsolják a teremtesnek ezt a néma kiáltását, amely minden teremtményt belülről feszít, és főleg az ember szívéből tör fel, mert az ember „Isten koldusa” (KEK 2559). Gyönyörű meghatározás ez az emberről: „Isten koldusa”. Köszönöm!

A Szentatya felhívása

Május 1-jéhez kapcsolódóan sok üzenetet kaptam, melyek a munka világáról és annak problémáiról szólnak. Különösen szíven ütött azoknak a mezőgazdasági bér munkásoknak, köztük sok bevándorlóknak a helyzete, akik az olasz földeken dolgoznak. Sajnos sokszor súlyosan kizsákmányolják őket. Igaz, hogy mindenki számára válság van, de az emberek méltóságát mindig tiszteletben kell tartani! Ezért üdvözlöm ezeket a munkavállalókat és az összes kizsákmányolt munkavállalókat a tiltakozását, és arra hívok mindenkit, hogy ezt a válságot jó alkalomként használjuk fel arra, hogy újból a személy méltóságát és a munka méltóságát helyezzük a középpontba.

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Mostanáig az ablakból sétáltattam a szememet

Az európai országok közül talán Olaszországot sújtotta a leginkább a koronavírus-járvány. Március 5-én az élelmiszerboltok és a patikák kivételével szinte az összes üzletet bezárták, ahogyan az iskolákat is. Azóta a legtöbben otthonról végzik a munkájukat. A lakást csak nagyon indokolt esetben lehetett elhagyni, ilyenkor az útvonalról és az utcán tartózkodás céljáról papírt kellett kitölteni, amit a rendőrök bármikor ellenőrizhettek. Az olasz kormány a veszélyhelyzet alakulását figyelemmel kísérve május 4-étől – a második fázisnak nevezett időszak kezdetétől – engedélyezte a szigorú szabályok némi enyhítését. Az így kialakuló helyzetet elemezve május 18-ától újabb könnyítésekre adott engedélyt. Ekkortól nyilvános szentmiséket is be lehet mutatni az országban. *Gedő Ágnes*, a Vatikáni Rádió magyar adásának szerkesztőjét, két gyermek édesanyját már a kijárási tilalom kezdetén is kérdeztük a kialakult helyzetről. Most azért hívtam fel telefonon, hogy tájékoztatást adjon, miként indul újra az élet Olaszországban.

– A két hónapnál is hosszabb bezártságot nehéz volt elviselni, bár a gyerekek bámulatos rugalmassággal alkalmazkodtak a helyzethez – kezdte Ágnes. – Számukra a legnagyobb nehézséget talán az jelentette, hogy a tananyagot több órán át közvetítették úgynevezett videóórák keretében, ami nagyon kifárasztotta őket. Leírhatatlan érzés volt számunkra, amikor hatvan nap

bezártság után először mehetünk ki az utcára. Az otthon töltött idő alatt átugrottunk egy évszakot, a télből a májusi tavaszban találtuk magunkat hirtelen. Számomra ez olyan volt, mintha álmodnék. Korábban mindenki csak egyedül, a távolságtartás szabályait betartva léphetett utcára, és csak a legszükségesebb esetekben. Gyereket is csak indokolt esetben, például orvoshoz vihetett a szülő. Én gyakran álltam a szobánk ablakánál, és „sétáltattam a szememet”. Csak egyetlenegyszer láttam az utcán kisgyereket. A kijárási tilalom megszegőit a rendőrök megállították és megbüntették, jobb esetben hazaküldték. A könnyítés után most már végre együtt is közlekedhetnek az utcán az egy háztartásban élők. A fokozatos nyitás a forgalomban is

érzékkelhető. Mi először a közeli parkba sétáltunk el. Azóta mindennap elme gyünk valahova, élvezzük a szabadságot; azt, hogy végre nem csak a társasházunk tetőteraszán szívhatunk friss levegőt.

Persze érvényben vannak még bizonyos szigorú előírások is. Amikor Ágnesék a lateráni Szent János-bazilikánál lévő parkban sétáltak, a padokról mindenkit felállítottak a pillanatok alatt odaérkező rendőrök. Viszont kedvező változás, hogy az élelmiszerboltok, amelyek eddig este hét óráig le

hettek nyitva, most már csak kilenckor zárnak be. Olaszországban fontos szerepük van a báróknak (presszóknak), ahol az emberek reggel megisszák a kávéjukat, és esznek egy kis süteményt. Ha módjuk van rá, napközben is beugranak a kedvenc helyükre, és este, a nap lezárásaként sokan ismét betérnek egy kávéra, egy kis beszélgetésre a törzsvendégekkel. Végre a bárók is kinyithattak. Igaz, a vendégek csak egyesével léphetnek a helyiségbe, és utána az utcán fogyasztják el a reggeli kapucsínót vagy a délutáni kávé, de már ez is a régi világ visszatérésének egyik jele. Az is engedmény, hogy nem feltétlenül a legközelebbi boltban kell bevásárolni, mint eddig. A hírek eleinte arról szóltak, hogy a fodrászatok csak a hónap végén nyithat-

nak ki, de szerencsére ez már 18-án megtörténhetett, a vendégeket azonban itt is csak egyesével fogadhatják. Többen mesélték, és ezt Ágnes is megerősítette, hogy a nőknek és a férfiaknak egyaránt hosszúra nőtt a hajuk a két hónapos bezártság ideje alatt. Aki pedig fodrásznál szokta festetni, az már régóta lenőtt hajjal kénytelen.

Május 18-a óta már nemcsak az élelmiszerboltok, hanem más kiskereskedelmi üzletek is nyitva tarthatnak, de ezekben is be kell tartani a biztonsági távolságot. Róma belvárosában sok az apró bolt, ahová egyszerre csupán egy vásárló léphet be, a többiek az utcán várakoznak. Most már el lehet hagyni a kerületet, amelyben a bejelentett lakcíme van valakinek, sőt a strand is kinyithatnak, ám itt is szigorú előírásokat kell betartani. Meghatározzák, hogy a napernyők milyen távolságra legyenek egymástól, és még a vízben is tartani kell egymástól a megfelelő távolságot.

A Vatikáni Múzeum is újra megnyitotta kapuit, de csak előjegyzéssel látogatható, és egyszerre csupán korlátozott számú látogató léphet be, szájmászkban. A tervek szerint június elseje újabb határnap lesz: attól az időponttól az ország tartományai között is szabadon lehet majd közlekedni.

Olaszországban május második vasárnapján tartják az anyák napját. Május 4-étől a hatóságok engedélyezték a rokonlátogatást. Ágnesék így elmentek felköszönteni a férje édesanyját, de csak biztonsá-

gos távolságból beszélgettek a kertben.

Az olasz kormány óriási összeggel igyekszik segíteni a nehéz helyzetbe került vállalkozások dolgozóit, akik várhatóan százezrével maradnak munka nélkül. A járvány legnagyobb vesztesei – a vendéglátás, a turizmus, a kiskereskedelem, a mezőgazdaság és a kulturális szektor – számára külön gazdasági csomagot dolgoztak ki. A mezőgazdasági munkák zökkenőmentességének biztosítására és a másol jelentkező munkaerőhiány csökkentésére pedig körülbelül félmillió illegális bevándorlóknak adnának ideiglenes tartózkodási és munkavállalási engedélyt, hogy idénymunkásként dolgozhassanak.

Ágnes gyerekei nem csak olasz iskolába járnak. Beíratta őket a pécsi Szent Mór Iskola körpontba is, amelynek első, illetve harmadik osztályos tanulói, jogviszony-szüneteltetéssel. A tananyag nagy részét otthon sajátítják el, évente több alkalommal pedig, amikor Pécsre utaznak, bejárhatnak az iskolába, amit nagyon szeretnek. Ágnes elmondása szerint a Szent Mór Iskolaközpont nagyon sikeresen állt át az online oktatásra. Az olasz iskolában kevésbé jól szervezett a távoktatás, ott inkább csak a fő tárgyakra koncentrálnak. A gyerekek számára nagy öröm, hogy az otthonatulás ideje alatt naponta láthatják pécsi tanáraikat és osztálytársaikat, és most együtt haladhatnak velük a tananyagban, hiszen mindannyian a világhálón keresztül tanulnak – ki Pécsen, ki pedig

Rómában. A Szent Mórban – mondta Ágnes – számtalan izgalmas, játékos feladatot kapnak. Beszélgetésünk előtt éppen a mohácsi csatáról tanultak egy számítógépes alkalmazás segítségével. Ha helyes választ adtak a feltett kérdésekre, minden alkalommal kikapkint egy-egy lufi.

Ágnes a helyzettel csaknem megbékélve, mosolygós hangon mondta: – Néha nehéz megszervezni, hogy a gyerekek a magyar és az olasz iskola tanóráin is részt vegyenek, minden feladatot elvégezzenek és beküldjenek. Nem egyszerű éssben tartani, kinek, mikor, milyen órája következik, és komoly szervezészt igényel, hogy emellett a férjem és én is el tudjuk látni a munkánkat. Amikor a lányoknak órájuk van, a magyarázószöveget természetesen hallaniuk kell. Nekem meg egy olyan helyiségre van szükségem, ahol a Vatikáni Rádió adott időben elhangzó műsoraiban mikrofon előtt lehetek. Ez rendszerint Ferenc pápa reggeli homíliáinak idején van, amelyeket magyarul kell tolmácsolnom a hallgatóknak. A rádió vezetősége továbbra is a távmunkát részesíti előnyben, hiszen a fertőzöttek száma ugyan lassan csökken, de Olaszország még nem hagyta maga mögött a koronavírus-járványt. Reméljük, hogy nyáron a magyarországi rokonokkal is sikerül találkozni, szeptembertől pedig újraindulhat az iskola, az élet.

Bókay László
Fotó: Gedő Ágnes

Ne legyünk türelmetlenek!

Csókey András idegsebész és Erdő Péter bíboros, prímás buzdítása a déli imádság idején

Közel két hónappal ezelőtt a Magyar Kurír és az Új Ember szerkesztősége közös imádságra hívott mindenkit a koronavírus-járvány megszűnéséért. Naponta több százan követik a déli fohászt az online közvetítés segítségével. Május 13-án, a budapest-angyalföldi Szent Mihály-templomban az imádság egyik kezdeményezője, Csókey András idegsebész is jelen volt és buzdítást mondott.

A március 17-én indult kezdeményezéshez Csókey András mellett a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Titkársága, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem, valamint Bőjte Csaba és Szikora Róbert, a világesemény hírnökei is csatlakoztak.

Az imádság célja, hogy hazánkban és a határainkon túl, ha csak online közösségben is, de kifejezzük együttérzésünket és közelségünket a koronavírus-fertőzésben szenvedők iránt. Mindenkit arra hívunk, hogy szólítsuk meg együtt Istent, aki életünk és hitünk forrása. Aki mindig többet ad nekünk, mint amit megérdemlünk és kívánhatunk. Árassza ránk irgalmát, bocsássa meg nekünk, amivel lelkiismeretünk vádol; és amit szinte már kérni sem merünk, adja meg nekünk atyai jóságából.

A veszélyhelyzet megszűnéséig arra kérünk mindenkit, hogy a kihelyezett Oltáriszentség előtt a déli imádság után naponta fohászokdjunk együtt Istenhez Erdő Péter bíboros, prímás imádságával, és kérjük a Szűzanya oltalmát Ferenc pápa felajánló imája segítségével.

A közös imát naponta 11.55-től a szerkesztőség YouTube-csatornáján élőben közvetítjük az angyalföldi Szent Mihály-templomból. Az imádságot Kuzmányi István diakónus, főszerkesztő vezeti.

Május 13-án, a Fatimai Boldogságos Szűz Mária ünnepén Csókey András az imádság előtt személyes hangú buzdítást mondott, melyet az alábbiakban közreadunk.

„Ezekben a nehezebb időkben – az elmúlt két hónapban magamon is tapasztalom – imádságunk nagyon sokszor türelmetlen. Mintha azt sugározná, hogy nem bízunk annyira az Úr Jézusban vagy a Szűzanyában, nem hisszük igazán, hogy amit kérünk, azt megteszik. Így türelmetlenségünkkel egy kicsit buzdítani akarjuk őket: »Uram, csináld

lyebb valóságunkban tudjuk megtapasztalni a Szentháromság Egy Istent, aki bennünk van. Nem valahol távol, ott fent van, hanem a szívünk mélyén, és meghallgat minket.

Később ezt mindig meg fogjuk tapasztalni, ne legyünk

előtt a résztvevők rövid csendben szemlélődtek. Az Egyház húsvéti antifónája után Csókey András imádkozta elő Erdő Péter bíboros és Ferenc pápa felajánló imáját, melyeket a járvány idejére írtak. Ezután a loreti litániá-

kegyhely történetében először a hívek fizikai jelenléte nélkül tartották meg a jelenések május 13-ai évfordulóját, de lélekben és imádságban való csatlakozásra hívták a zarándokokat.

bíboros, prímás az imádság előtt személyes hangú buzdítást mondott, melyet az alábbiakban közreadunk.

Kedves Testvérek!

Nagyon köszönöm mindazoknak, akik távolból is követik ezeknek a szentségimádásoknak a sorát, és kitartanak most már két hónapja a közös imádságban, hiszen Jézus maga ígérte, hogy „ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. Fizikailag tényleg talán csak ketten-hárman lehettek itt együtt ezekben a hetekben, de nagyon sokan voltak velünk lélekben.

A mai evangéliumban Jézus azt mondja: „Aki szeret engem, az megtartja parancsaimat.”

A keresztyén élet nem csupán elvont szabályok követése, nem is csak Jézus bölcs tanításának az elfogadása és az életünknek aszerint való igazítása, hanem közösség Jézus Krisztussal.

Őt kell szeretnünk, és ha vele szeretetkapcsolatban vagyunk, akkor hagynunk kell, hogy ő irányítsa az életünket. Ennek a szeretetkapcsolatnak pedig a legerősebb eszközei maguk a szentségek. Ezért adunk hálát Istennek, hogy körülbelül két hónap után, holnaptól Budapesten is megint lehet majd nyilvános istentiszteleteket tartani, és többen részt vehetnek most már a fizikai valóságban is a szentségi életben.

Adja Isten, hogy ez az erőforrás a jövőre is sok új ötletet, sok jó indítást adjon nekünk, hiszen gazdagodott is az Egyház ez idő alatt, mert bejárta a kommunikáció számos új útját. Miskolcra, Pécsre és más városokba is sokan tartják a kapcsolatot egymással, a plébániával, és így együtt az Egyház közösségeiben Krisztussal olyan egyházközségekben is, ahol korábban erre nem is gondoltak. Ő kísérjen bennünket a továbbiakban is!

*

A déli imádságok várhatóan a veszélyhelyzet fennálltaig, legkésőbb pünkösdi ünnepéig folytatódhatnak.

Bókey László
Fotó: Merényi Zita

már, csináld már!» Nem kell, nem érdemes. Jobban át kell adnunk magunkat az imádságban. Meg fogjuk kapni, amit kérünk, ami a javunkra válik. Ez az alapvető bizalom hitünk alapja. Megkapjuk, amit kérünk. »Kérjétek, és kaptok, megadatik nektek« – mondja az Úr.

Am van olyan, hogy nem azon az úton kapjuk meg az imádságban kért kegyelmeket, ahogyan azt mi földi elgondolás alapján szeretnénk. Ilyenkor az ember mindjárt világválságnak, tragédiának éli meg ezt. Próbáljuk sokkal mélyebben átadni magunkat az imádságban, még akkor is, ha szenvedünk, ha bajunk van, ha türelmetlenek vagyunk, és ha várjuk már »a földi eredményt«. Ez nagyon fontos.

Az imádság inkább meditáció, szemlélődés. Egyszerűben csak úgy fogalmaznánk: nagyon mélyre kell lehatolni az imában, és ott, a legmé-

hát türelmetlenek!» – zárta buzdítását az idegsebész Angyalföldön.

A déli harangszó idején, a kihelyezett Oltáriszentség

val köszöntötték a Szűzanyát. A déli imádság szentségi áldással zárult.

Idén, a járványügyi helyzetre tekintettel, a fatimai

Újranyit az Új Ember-könyvesbolt!

Az állami intézkedések értelmében május 18-ától Budapesten is feloldották a kijárási korlátozásokat. Az Új Ember könyvesboltja azóta ismét a szokott helyen és nyitvatartási időben fogadja a vásárlókat.

Nagyon vártuk már ezt a napot! E bő két hónap alatt is üzemelt a webboltunk, de személyes vásárlásra nem volt lehetőség. Május 18-ától az Új Ember könyvesboltja ismét nyitva tart. Köszönjük minden kedves vásárlónk eddigi türelmét és megértését.

Tevékeny és találgató szeretettel figyelünk egymásra, ezért a boltban naponta többször fertőtleníttük (különös tekintettel a kilincsekre), és kihelyeztünk kézfertőtlenítőt. Mindenkitől kérjük a járványügyi előírások betartását.

Könyvesboltunk címe: 1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. Nyitvatartás: hétfőn, kedden, csütörtökön és pénteken 9-17-ig, szerdán 10-18-ig várjuk kedves vásárlóinkat.

Az internetes rendeléseket könyvesboltunkban személyesen is át lehet venni.

Imádkozzunk továbbra is a mindenható Istenhez a járvány elmúlásáért, és kérjük buzgón a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását!

Baranyai Béla

A BIBLIA ÜZENETE

Fölment a mennybe...

Mt 28,16–20

Mi hogyan jutunk oda? Hogyan mehetünk Jézus után? Tamás apostolnak ezt a választ adta Jézus: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6). Vagyis úgy, ha Jézus útján járunk: őáltala, ővele és őbenne élünk. Jézus mennybemenetele ünnep, és nem szomorúság, ugyanis Jézus nem kilép az életünkből, hanem a Szentháromság életébe visz minket. Nem faképnél hagy bennünket, hanem előremegy, nem cserbenhagy, hanem helyet készít nekünk, ahová hazavár. Krisztus úgy megy el, hogy köztünk és velünk marad.

Szent Lukács az evangéliumát azzal fejezi be, amivel az Egyházzól szóló írását, Az apostolok cselekedeteit kezdte: Jézus mennybemenetelével. Ezzel hangsúlyt ad ezen történésen túl annak is, hogy Jézus a mennyből, az Atyától jött közénk, és emberségünket az Atyához vitte, közben személyével mindig is az Atyánál volt.

„(...) nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten családjának tagjai” (Ef 2,19). Jézus mennybemenetele megérinti személyes sorsunkat, hiszen országának meghívottjaiként ma annak örülünk, hogy a mennyország nem néhány kiváltságos jutalma. A menny a mi otthonunk, és velünk kapcsolatosan is igaz, hogy Isten akaratából születünk ebbe a világba, vagyis „a mennyből jö-vünk”, és az egész keresztény életünk „egy nagy mennybemenetel”, vágyódás az atyai házba, és – hitünk szerint – célba érkezés.

Krisztus mindent magával vihetett a mennybe, mert nem volt egyetlen tette, gondolata, szava sem, amely ne lett volna összhangban az Atyával. Jézus Krisztus magával vihet minket is, akik üdvösségéért jött az Atyától, akik kereszttel megszabadított a bűntől és a halál hatalmától.

Csak rajtunk múlik, akarunk-e vele a mennybe emelkedni. Ha igen, akkor úgy kell

élnünk, hogy életünk, emberi kapcsolataink, döntéseink, cselekedeteink „örökkévalósíthatók” legyenek. Csak az az emberi szeretet menthető át az örökkévalóságba, amely Isten törvényével, akaratával harmóniában van.

A mennybemenetel számunkra mindig aktuális valóság, itt és most zajlik, velünk történik, amikor elvetünk mindent, ami összeegyeztethetetlen Isten akaratával, és vállalunk mindent, amit az Úr szeretete megkíván tőlünk.

Mennybemenetelekor Jézus egyetlen feladatot bízott az apostolaira: az evangélium hirdetését. A tanítványok elfogadták a küldetést, és mentek hirdetni az evangéliumot. A mi mennybemenetelünknek is ez a feltétele: mindennap elfogadni és megcselekedni azt, amire az Úr küld minket.

A misszió kezdete búcsúzás, elválástörténet, amelyben nincs zokogás és fájdalmas elköszönés. Itt nagy öröm van, hiszen az apostoli közösség nem a magáramaradottságot éli át, hanem azt, hogy az Úr vele van, mindörökké velünk marad és munkálkodik.

Az első és az utolsó találkozás mindig döntő. Jézus és tanítványai esetében ez különösen igaz. Az első találkozás gyökeresen megváltoztatta az apostolok életét, az utolsó pedig értelmet adott ennek a megváltozott életnek. A Feltámadott elküldi övéit, hogy hirdessék az evangéliumot mindenkor és mindenhol. Amióta Jézus elküldte tanítványait, hogy menjenek, és kereszteljék meg a népeket, a hit átadásának láncolata kezdődött el a keresztség révén. Mindannyian egy-egy fontos láncszem vagyunk ebben sorban. Mesterünk számít ráink.

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A hit őrzése

Immár a pünkösöd szent ünnepére készülünk. Szerdán befejeztük a húsvéti ünnepkört, csütörtökön megünnepeltük Urunk mennybemenetelét. Most pedig a népeket, a hit átadásának láncolata kezdődött el a keresztség révén. Szentlélek várásában, már az általa árasztott kegyelem előfényében az igaz hit tisztaságáért imádkozunk. Erről szól ez a nap, amit „a zsinati atyák vasárnapjának” ismerünk. Arról a 318 püspökről emlékezünk meg most, akik az első egyetemes zsinaton (325-ben) megvédték az első nagy eretnekségtől az Egyház tanítását: megvallották és megerősítették, hogy Jézus Krisztus tökéletesen Isten, azzal együtt, hogy tökéletesen ember is; tehát nem csak isteni személy. Ezt hisszük és valljuk mi is. Az ünnepi evangéliumban (Jn 17,1–13) elhangzik Jézus főpapi imájának egy részlete, melyben egyrészt igazolja, hogy Istenként az Atya küldötte, másrészt imádkozik az apostolokért, a hitükért. Az apostoli szakasz (ApCsel 20,16–18a.28–36) ezeket erősíti meg számunkra.

Szent Pál apostol gondot viselt az egyházi vezetőkre (püspökökre). Igaz, sietett, hogy „pünkösdre Jeruzsálemben legyen”, de „magához kérlette” őket (ApCsel 20,17), hogy eligazítást adjon nekik. Az igaz hit tisztaságának megőrzése kezdettől, az apostoli időktől fogva fontos. Milyen jelentős az is, hogy eligazító „szavai befejeztével letérdelt, és imádkozott velük” és értük (ApCsel 20,36). Látjuk, mennyire lényeges egyrészt a tanítás, másrészt az imádság. Ezért nekünk is meg kell fontolnunk, mennyire segítjük egyházi vezetőinket az igaz hit megvédésében, és mennyit imádkozunk értük. Megelégszünk a liturgikus szöveggel, és így imádkozunk „istenszerető püspökeinkért, a tisztas áldozópapságért, a Krisztus szerinti segédülő papságért (diakónusokért)?” Vagy ennél többet is tudunk tenni?

Fontos lenne, mert az egyházi vezetőknél, különösen a püspököknek öröködniük kell az igaz hit fölött: a Szentlélek azért rendelte őket az Egyház élére, hogy igazgassák Isten Egyházát, „amelyet a tulajdon vére árán szerzett meg magának” (ApCsel 20,28). A „ra-

gadozó farkasok” nemcsak Pál idejében fenyegették az Egyházat, hanem ma is, amikor a legüldözöttebb lett a kereszténység a világban. Gondolhatunk itt azokra a különféle eszmei támadásokra is, amelyek csökkenteni próbálják a jelentőségét. Mi azonban inkább hallgassunk az apostolokra és a zsinati atyákra. Ne hódoljunk be semmiféle olyan tanításnak, ami csak a fülünket csiklandozná (2Tim 4,3).

Az igaz hit megőrzéséhez és megvallásához tartozik a kereszténység gyakorlati oldala is. Jézus fontos tanítást adott a jó cselekedetekről, az adakozás boldogságáról is: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35). Milyen jó lenne, ha nem veszíténénk szem elől, hanem igaz hitünk tisztaságát megőrizve mindig gyakorolni tudnánk ezt.

A zsinati atyák vasárnapján kérjük buzgón a Szentlélek várásában Urunktól: „Mentsd meg népedet a téves tanítások minden veszedelmétől, s méltass minket, hogy az Atya Igéjét és a Szentlelket dicsőítsük.”

Ivancsó István

MÁJUS 24., VASÁRNAP – URUNK MENNYBEMENETELE (Szűz Mária, a keresztények segítése, Eszter) – ApCsel 1,1–11 (Jézus az apostolok szeme láttára fölemelkedett az égbe.) – Ef 1,17–23 (Isten Jézus Krisztust a mennyben jobbjára ültette.) – Mt 28,16–20 (Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön.) – **Énekrend:** Ho 95 – ÉE 562, 417, Ho 95 – ÉE 118, Ho 118 – ÉE 564, Ho 96 – ÉE 119.

MÁJUS 25., HÉTFŐ – Tiszteletre méltó Szent Béda áldozópap és egyháztanító vagy Szent VII. Gergely pápa vagy Pazzi Szent Mária Magdolna szűz emléknapja (Orbán) – ApCsel 19,1–8 – Jn 16,29–33. – **Zsolozsma:** III. zoltár-hét.

MÁJUS 26., KEDD – Néri Szent Fülöp áldozópap emléknapja (Evelin) – ApCsel 20,17–27 – Jn 17,1–11a.

MÁJUS 27., SZERDA – Canterburyi Szent Ágoston püspök emléknapja (Hella, Pelbárt) – ApCsel 20,28–38 – Jn 17,11b–19.

MÁJUS 28., CSÜTÖRTÖK (Emil, Bod, Csanád) – ApCsel 22,30; 23,6–11 – Jn 17,20–26.

MÁJUS 29., PÉNTEK – Szent VI. Pál pápa emléknapja

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése (89.)

A *Te Deum laudamus* kezdetű himnusz zenei vázának vizsgálata rámutatott a *Graduale Romanum* XV. Gloria tételével való rokonságra, de arra is, hogy dallami eredete visszanyúl a gallikán liturgia zenei hagyományához. A kutatók azt is kimutatták, hogy a szövegi és dallami megformálás három részt különböztet meg: az első kettő általában 4. tónusú zoltározásra épül, a harmadik rész szabadabb, antifonális jellegű. A himnusz szövegének és dallamának három része kapcsolatban áll egymással: az I. rész (a *Paracletum Spiritum* szöveggel bezárólag) szoros kapcsolatot mutat egy keresztény, nagy valószínűséggel húsvéti eucharisztikus anafórával: ez egy szentháromságos dicséret, amely az Atyát szólítja meg, és tartalmaz egy hármass *Sanctus* felkiáltást. Dallama, ahogyan már jeleztük, archaikus modalításra utal. A II. rész (a *Tu rex gloriae* szakasz) Krisztust, a Megváltót dicséri. A szöveg témájának változása megmutatkozik a dallam módosulásában is. Ez a két rész az ősi himnusz anyagához tartozik. Az irodalmi elemzések során világossá vált az is, hogy a szöveg három hétverses szakaszra tagolható, ezen belül a *Te per orbem terrarum* szövegrész szimmetrikus felépítésű. A III. rész (a *Salvum fac populum tuum* résztől a végéig) egészen más szövegi és dallami egységet képvisel.

Liturgikus kiadványainkban a hálaadó himnuszunk több dallamváltozata is található, így a *Graduale Romanum* (1908) két dallamot – *tonus*

sol(l)ennist, vagyis *ünnepélyes tónust* és egy másik énekmodot, a *római szokásnak megfelelőt* – közül, a *Graduale Novum II* (2018) pedig az előző kettőt, és még egy dallamot, amelyet *tonus simplexnek* nevezünk. Modális szempontból ugyanebbe a családba tartozik a milánói ambrozián dallam, amely kivitelezésében különbözik a *Graduale Romanum* három dallamától.

Magyarországi sajátosságként említjük egyrészt a XV. századi *Pálos antifonáléban* található latin és annak nyomán keletkezett magyar nyelvű dallamváltozatot. Ez az 1500 és 1526 között keletkezett *Peer-kódexben* található (M. Nyelvemlék, 12.), amely egy bizonyos *Csepeli Simon* nevű, minden valószínűség szerint művelt ember tulajdonában volt. A Pálos antifonáléban és a *Peer-kódexben* található dallam érdekessége, hogy míg a gregorián európai variálódásaiban általában három, addig esetünkben négy dallamképletet találunk. Ennek a változatnak nincs párhuzama a monasztikus gyakorlatban, és különbözik a ferences változattól. A *Peer-kódexben* található magyar nyelvű fordítás meglehetősen szabad, inkább interpretációra hajló jellegű. E dallam különböző változatai a protestáns graduálokban is továbbélnek (XVI–XVII. század). A XVII–XVIII. században ferences közvetítéssel egy itáliai dallam terjedt el hazánkban, amely egyszerűített és recitatív formában vált közismertté *Sik Sándor* SchP rimesszövegével. Ezt a szöveget használja *Az imaórák liturgiája* is.

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Tiszteletre méltó Szent Béda

Május 25.

Észak-Angliában, Northumbria királyságban született. Amikor hétéves volt, szülei *Benedek*hez adták, aki négy évvel korábban kolostort alapított Wearmouth-ban. Béda mindvégig kolostori környezetben élt. Korának legnagyobb tanítója volt. Anglia megtérítése, amelyet *Canterburyi Ágoston* 597-ben indított el, Béda életében teljesedett ki, amikor *Wilfried* az utolsó dél-szászországi pogányt is megkeresztelte 686-ban. Béda korát egy új keresztény rend kezdetei határozták meg.

681-ben, egy évvel Béda kolostorba lépése után *Ecgrif*th northumbriai király a Tyne folyó mellett, Jarrow-ban újabb földterületet ajándékozott Benedek apátnak, hogy új kolostort alapítsanak. *Ceolfrith* apát vezetésével tizenhét szerzetest küldtek oda. Rövidesen Bédát is Jarrow-ba küldték, ahol egész további életét töltötte.

Szokatlanul fiatalon, tizenhét éves korában szentelték diakónussá. Tanulmányairól keveset tudunk. Már korán megkezdte tanári és írói tevékenységét. A kolostori iskolában tanított. Legkorábbi írásai tanítványai számára készültek. Természettudományi tanulmányokat folytatott, és földrajzi, csillagászati munkákat is írt.

703-ban szentelték pappá. Nemsokára megbízták, hogy készítse fel tanítványait a papi hivatásra. E célból kezdte írni bibliakommentárját – hírneve ebből a munkából fakadt.

(Magdolna, Teodózia) – ApCsel 25,13–21 – Jn 21,15–19.

MÁJUS 30., SZOMBAT – Szent István király ereklyéi átvételének emléknapja (Janka, Nándor, Zsanett) – ApCsel 28,16–20.30–31 – Jn 21,20–25.

MÁJUS 31., PÜNKÖSDVASÁRNAP (Angéla, Petronella) – Vigiliamise: Ter 11,1–9 (A helyet, ahol az Úr összehavarta az egész föld nyelvét, Babelnek nevezik.) vagy Kiv 19,3–8a.16–20b (Az Úr leszállt a Sinai-hegyre, az egész nép előtt.) vagy Ez 37,1–14 (Ti, kiszáradt csontvázak, éltező lehetek adok belétek, és megelevenedtek.) vagy Joel 3,1–5 (Még a szolgálókra és szolgálókra is kiárasztom lelkeket azokban a napokban.) – Róm 8,22–27 (A Szentlélek könyörög bennünk, emberi módon ki nem fejezhető fohászkodással.) – Jn 7,37–39 (Az élő víz folyama a Szentlélek!) – Ünnepi mise: ApCsel 2,1–11 (Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és nyelveken kezdtek beszélni.) – 1Kor 12,3b–7.12–13 (Mi mindannyian egy Lélekben egy testté lettünk keresztiségünk által.) – Jn 20,19–23 (Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Vegyétek a Szentlelket!) – **Énekrend:** Ho 98 – ÉE 567, 418, Ho 98 – ÉE 128, Ho 127 – ÉE 570, Ho 102 – ÉE 124

Kommentárja figyelemre méltó alkotás, de még érdekesebb munkája Anglia egyháztörténete, amelyet 731-ben zárt le. Nagyrészt tőle származik mindaz, amit az angolok korai történetéről tudunk. Joggal viseli az angol történetírás atyja címet.

Northumbria akkori egyházának ügye is foglalkoztatta; látta, hogy sürgős reformokra volna szükség. Halála előtt egy évvel *Egbert* yorki püspöknek, egykori tanítványának írt levelet. Ebben rámutatott arra, hogy sok kolostor csak nevében az, mert csak azért alapították őket, hogy elnyerjék a kiváltságokat, amelyeket az istentiszteleti célokat szolgáló birtokok élveztek. Arra is felhívta a püspök figyelmét, hogy a nép elhanyagolja a szentségek vételét.

A halála előtti időszakról tanítványa, Cuthbert számolt be: „Tizennégy nappal húsvét előtt borzalmas légzési nehézséggel küzdött. Közben ismét meggyógyult. Igen boldog és vidám volt, és minden órát megköszönt a Mindenhatónak. Nekünk, tanítványainak még mindig naponta tartott előadásokat. Napjának többi részében zoltárokat énekelt. Éjszakáját, azt a rövid időt leszámítva, amelyet alvásnak szentelt, elragadtatásban és hála-imában töltötte. Amint felébredt, dolgozott, mint mások. Nem mulasztotta el, hogy Istennek felemelt kézzel hálát adjon. A Szentírás sok helyét énekelt, egyes verseket angolul is, azzal a megfontolással, hogy nem lehet eléggé felkészülni a halálra.”

Béda: Óangol eredetű név, jelentése: ima, gyöngy.

L. K.

(Folytatás az 1. oldalról.)

Ferenc pápa videóüzenetében azt mondja, hogy az állandó diakónusok nem másodrangú papok. De kik ők valójában?

Az ő szolgálatukat legtöbbször pasztorális szempontból vagy valamilyen hiány betöltésének oldaláról közelítjük meg. Hiányzik a pap, kell valaki, aki helyettesíti. Pedig nem a funkció oldaláról kell rájuk tekintenünk. De nem is a pompa emelése miatt van szükség az állandó diakónusokra; még akkor sem, ha a hívek nagy része elsősorban a liturgiában találkozik velük. Az sem jó, ha a jutalmazás szempontjai szerint közelítünk szolgálatuk felé: rendes hívő ember, tehát megérdemli. Van, aki a hatékonyság felől közelít: sokkal ügyesebb, mint a pap, akkor szenteljük fel. Ez nem helyes szemléletmód. Hivatásról van szó, amit fel kell ismernünk. Valóban nem másodrangú pap, főleg nem konkurens a papnak.

A Didascalia Apostolorum szerint a diakónus a püspök szeme, füle és keze a közösségekben. Ma viszont inkább a plébániához kötődnek. Melyik a helyes hozzáállás?

Nemrég olvastam egy művet az ősegyház eucharisztikus életéről, melyben a szerző a fent említett szempontot emelte ki: a diakónus a püspök hivatalának segítője. Ma

„Az apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy ez a feladat az apostolok önértelmezéséhez is hozzá tartozott. Nem lehet szembeállítani az igehirdetést és a szeretetszolgálatot. Az egyik átjárja a másikat. Az, hogy a diakónusok a szolgáló szeretet területén is jelen vannak, hitelesíti az igehirdetést, mint ahogyan fordítva is így van.

az ortodox püspök nagyszámú kíséretéhez hozzátartoznak azok a diakónusok, akik segítik az ügyek intézését. Nálunk inkább a plébániákon ta-

lálkozunk állandó diakónusokkal. Magam arra töreksem, hogy ha van olyan feladat, amit diakónusra lehet bízni, például a katolikus iskolák felügyelete, hitoktatás, karitás vezetése vagy a családok segítése, akkor abban igénybe veszem az ő szolgálatukat. A pécsi egyházmegyében egy diakónus vitte a katolikus iskolák ügyét, de diakónus vezeti a bátai Szent Vér kegyhelyet is. Azt is el tudnám képzelni, hogy egy-egy hivatalt is diakónus viseljen.

A kiválasztásnál az is szempont, hogy mi lesz majd a feladata?

Igen. Nemcsak a plébániai szolgálatot tartom szem előtt, hanem azt is, hogy az egyházmegyében milyen egyéb szolgálatot tudna ellátni. Most még keresem, hogy melyik diakónusra milyen feladat jusson. Lényeges, hogy el szeretném kerülni, hogy a diakónusok munkája, annak tartalma és minősége a plébánoshoz fűződő egyéni kapcsolat függvénye legyen.

Milyen feszültségforrást tapasztal a diakónusok megítélésében?

A „pappótlék, de jól csinálja” felfogás a legelterjedtebb. Az is igaz, hogy e mögött ott a hívek elfogadása, öröme, hogy valaki törődik velük. Az, hogy a diakónus valójában ki-

csoda, persze nem jelenik meg. Azokon a területeken, ahol erősebb a protestáns jelenlét, és ezért gyakrabban találkoznak világi igehirdetőkkel, úgy értelmezik az állandó diakónusokat, mint egy protestáns lelkipásztort, vagy mint a katolikus lelkipásztori kisegítőt, az igeliturgia végzőjét. Ez sem jó, hiszen ez a megközelítés nem veszi figyelembe az Egyház felfogását. Az is észrevehető, hogy mivel egy-egy közösséghez kötődnek, más közösségek nem is tudnak a diakónusokról. A papság viszont elfogadta a jelenlétüket.

Milyen többletet ad a szolgálatukhoz az, hogy családban élnek?

Ezt a felvételnél magam is meg szoktam tőlük kérdezni. Az világos, hogy nem pusztán a családi élet ismerete vagy tapasztalata jelent erőforrást, hanem a családnak mint Isten által rendelt közösségnek a dinamikája is. A katekézissel kapcsolatos dokumentumok írják, hogy a család a katekézisi természetes helye, ahol az Isten jelenlétét a szülők és a gyermekek egymáshoz való viszonyukban teszik megtapasztalhatóvá, és ahol az istenismeretben való növekedést is egyfajta kölcsönösségben élik meg. Ezt a nagyon személyes, dinamikus növekedést látom nagy ajándéknak.

Hogyan képzik az állandó diakónusokat?

Felkészítésük több lépésben történik. Olyannal még nem találkoztam, hogy valakinek ne lett volna már valamilyen előképzettsége. Általában teológiát tanultak, és már valamilyen szolgáló hivatást folytattak. Az a szándékuk, hogy ugyanezt a szolgálatot a szentség erejében vigyék tovább. Erre épül rá a jól kialakított képzési rend. Ez azokat a területeket erősíti, melyek a későbbiek során a családi és a szolgálati területen is segítséget jelenthetnek a számukra.

Miért fontos ez a négy féléves képzés?

Azért, mert sok olyan elméleti kérdés van, elsősorban a diakónus Egyházban betöltött szerepével kapcsolatban, amit tisztázni kell. Ezen kívül gyakorlati útmutatást is kapniuk kell, például a liturgiával összefüggésben vagy a homiletika területén. Egyre fontosabbnak gondolom a közszerelési feladatokra való felkészítést. Meg kell tanulniuk előadást tartani; tudniuk kell, hogy egy ünnepen hogyan kell megszólalni.

A képzés nélkülözhetetlen része az is, hogy megerősítsük az állandó diakónusok imaéletét. Ha valaki egy ilyen szolgálatba belép, abban a pillanat-

ban az ő istenkapcsolata is egyházi dimenziójúvá terebélyesedik. Megjelenik ebben az Egyház hivatalához való elköteleződés is. Nem véletlen, hogy a papság szolgálatához kötődő imát officiumnak nevezzük, hiszen ez hivatalt és kötelezettséget is jelent. Ez egy olyan kötelezettség – pl. a zsolozsma imádkozása –, melyet Isten népéért vállalok magamra.

Az egyházi dokumentumok szerint a diakónusoknak a szolgáló Krisztust kell megtestesíteniük mind a liturgiában, mind azon kívül. Ferenc pápa videóüzenetében a szegények melletti aktív szolgálatra hívja őket. Miért hangsúlyos ez?

Az apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy ez a feladat az apostolok önértelmezéséhez is hozzá tartozott. Nem lehet szembeállítani az igehirdetést és a szeretetszolgálatot. Az egyik átjárja a másikat. Az, hogy a diakónusok

„Az isteni Igéről szóló 2008-as püspöki szinóduson egy afrikai püspök mondta: higgyük el, hogy az evangélium nem érthető teljesen, sőt még csak jó kérdést sem tudunk feltenni az evangéliummal kapcsolatban, ha nem akarjuk megvalósítani. Az evangélium ugyanis a szolgáló szeretet gyakorlása közben tárja fel magát.

a szolgáló szeretet területén is jelen vannak, hitelesíti az igehirdetést, mint ahogyan fordítva is így van. Az isteni Igéről szóló 2008-as püspöki szinóduson egy afrikai püspök mondta: higgyük el, hogy az evangélium nem érthető teljesen, sőt még csak jó kérdést sem tudunk feltenni az evangéliummal kapcsolatban, ha nem akarjuk megvalósítani. Az evangélium ugyanis a szol-

gáló szeretet gyakorlása közben tárja fel magát. A diakónus ilyen tapasztalata nem a sajátja, hanem az Egyház egészének tapasztalata. Erre támaszkodva tud majd ő is jó kérdéseket feltenni egy-egy szentírási szakasszal kapcsolatban.

Egy állandó diakónus klerikusként a világban él. Miért fontos, hogy Krisztus jelévé váljon a világ számára?

Sok olyan példabeszédet mondott Jézus, amit igaznak tartunk, de nem tudjuk, hogy hogyan fog megtörténni. Amikor azt mondja, hogy Isten országa erőszakot vagy üldözést szenved, azt igaznak gondoljuk, de nem tudjuk, hogyan valósul meg. Bennem valósul meg. Amikor én küzdök a jóért és az igazságért. Ugyanez érvényes Jézus azon kijelentéseire is, hogy ti vagytok a világ világossága, ti vagytok a kovász. De elvonatoztatva igaz ez arra is, ahogyan kultúrát teremtünk. Az sem születik meg csak úgy: én vagyok az, aki megteremttem, én vagyok az, aki megpróbálok feltárni egy társadalmi kérdésben a helyes választ. Ebben látom jelszerűséget akkor is, ha Isten országának a harcosabb, és akkor is, ha a békét hozó, megújító karaktere emelkedik ki. Ugyanez igaz, amikor azt mondjuk, „áraszd ránk Lelkedet, Istenünk, és megújítod a föld színét”. Ezt várjuk mindannyian, de hogyan fog megtörténni? Most, tavasszal könnyű ezt meglátni, de valójában bennünk kell ennek megvalósulnia. A mi cselekvésünknek nem szabad csak reagálásnak lennie. A diakónus esetében sem, neki is előre kell tekintenie.

Ferenc pápa azt kéri, hogy májusban imádkozzunk a diakónusokért. Miért imádkozunk értük?

A Szentatyának kezdettől fogva fontos volt a szolgáló szeretet megjelenítése. Ugyanígy a diakonátust is szorgalmazta. Az Egyház tapasztalata más Latin-Amerikában vagy mondjuk Németországban. Az a teljesség, ami megjelenik a papi rendben, megkívánja, hogy a diakónusi szolgálat is erővel legyen jelen. Ebben segít bennünket az állandó diakónusokért mondott imádság.

Kuzmányi István,
Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

Előrelépés Bálint Sándor boldoggá avatási ügyében

A boldoggá avatási eljárás egyházmegyei szakaszának végeztével a Szeged-Csanádi Egyházmegye már korábban elkészítette azt a hivatalos dokumentumot, amely Bálint Sándor életrajzát, valamint az életére, erényeire és életszentségére vonatkozó tanúvallomásokat tartalmazza. A szegedi professzor boldoggá avatási ügyének ezt a dokumentumát, az úgynevezett Positiót május 8-án fogadta be a Szentek Ügyeinek Kongregációja.

A Positio a „legszőgedibb szőgedikéntként” tisztelt néprajzkutató személyének jelentőségét, hitvallását és széles körben való tiszteletét mutatja be. Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök a járványhelyzet miatt nem tudott Rómába utazni, így Németh Norbertet, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia római ágensét bízta meg a dokumentumok átadásával.

A kongregáció teológusokból álló bizottsága az átadott dokumentum alapján fogja megvizsgálni Bálint Sándor erényeit és életszentségét. A népe és egyháza iránt mindig hűséges alföldi néprajzkutató halálának 40. évfordulóján történt előrelépés reménnyel tölti el az egyházmegye közösségét, amely továbbra is kitartó hittel imádkozik a boldoggá avatásáért.

Bálint Sándor 1904. augusztus 1-jén született Szegeden. Az alsóvárosi paraszti életmóddal és az alföldi néphagyománnyal már gyermek-

korában megismerkedett, később pedig kutatni kezdte. Középiskolai tanulmányait a szegedi piaristáknál végezte, majd magyar–történelem szakos diplomát szerzett a Ferenc József Tudományegyetemen. Úgyanebben az intézményben lett tanársegéd, később a Néprajzi Intézetben gyakornok, majd 1934-ben magántanár. Professzorként óriási odaadással végezte az Alföld, különösen az alföldi szakrális néprajz kutatását. 1944-ben nyilvános rendkívüli egyetemi tanár lett, 1947-ben nyilvános rendes egyetemi tanárrá nevezték ki a néprajzi tanszékre.

1951 és 1956 között a kommunista hatóságok eltiltották az egyetemi oktatástól, és csak 1957-től taníthatott újra. A szocializmus éveiben is rendőri megfigyelés alatt állt, majd 1965-ben koholt vádak alapján felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték. 1966-ban nyugdíjazták. Bálint Sándor 1980. május 10-én, közlekedési balesetben hunyt el.

Hitvalló élete, máriás lelkesége, a szülővárosának hagyománya és kultúrája iránt érzett szeretete miatt már életében nagy tisztelet övezte. Életét így foglalta össze Barna Gábor néprajztudós: „Bálint Sándor a keresztény humanizmus eszméinek képviselője, európai műveltségű és kitekintésű tudós, igazi pedagógus, hitvalló ember.” Ma is így emlékeznek rá az alföldi emberek, az egyetemi élet képviselői és a Szeged-Csanádi Egyházmegye egész közössége.

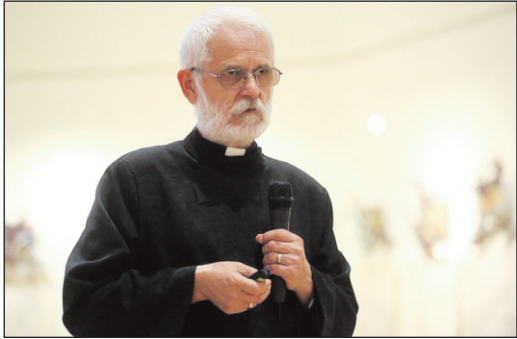
Forrás: Szeged-Csanádi Egyházmegye
Fotó: Veréb László

Közösségben élhetjük meg igazán a hitünket

A közelmúltban, május 4-én – Budapest és Pest megye kivételével – az illetékes hatóságok mindenütt könnyítettek a koronavírus-járvány miatt elrendelt korlátozásokon, 18-ától pedig már az ország teljes területén enyhültek az előírások. A főpásztorok engedélyével így ismét lehetséges a nyilvános szentmisék bemutatása.

Az Új Ember görögkatolikus rovatának rendszeres szerzője, a nyíregyházi Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola teológiatanára, *Ivancsó István* a nyíregyháza-rókahegyi görögkatolikus templom híveinek is lelkipásztora. Őt hívtam fel telefonon, hogy arról kérdezzem, miként élték meg a bezárást, és hogyan fogadták azt a hírt, hogy mostantól a hívek személyesen is részt vehetnek a szertartásokon.

Elmondta: a papok és a hívek is igen nagy örömmel fogadták, hogy ismét személyesen találkozhatnak egymással, és végre közösségben végezhetik a szent szertartásaikat. Hozzátette: nagyon nehéz volt számára, hogy Nyíregyháza külvárosában lévő kis közösségével nem tudott együtt lenni, együtt imádkozni. Bár a karanténidőszak alatt minden szertartást elvégzett – egyetlenegy sem maradt el –, mindig üres volt a templom, és igen-igen lehangelő volt az üres padok látványa. Bár a görögkatolikus szertartásoknak a járványidőszakban sajátos jellegük volt, hiszen a családtagok jelen lehettek. Ivancsó István felesége mindig ott volt a liturgián. „Ezzel együtt már nagyon vártuk a találkozást a hívekkel. Amint lehetett, már szombatra meghirdettem a vecsernyét, vasárnapra a reggeli istentiszteletet, az utrenyét, a szent liturgiát. A hívek felé fordulva, ahogyan mindig szoktam, ezekkel a szavakkal köszöntöttem őket: szívesen ölelnék mindenkit a keblemre. Láttam, többeknek könny csordult ki a szeméből ennek hallatán. Utóbb sokan mondták is, hogy már nagyon várták ezt a találkozást.”

Ivancsó atya hangsúlyozta, hogy továbbra is betartják az állami rendelkezéseket, így például a távolságtartásra vonatkozó előírást is. A 65 év felettieknek pedig azt tanácsolják, hogy egyelőre maradjanak otthon, egy kis ideig még inkább online kísérik figyelemmel a szertartásokat. Ugyanakkor nagyon is értik és érzik, hogy ebben a korosztályban a hívőkben hatalmas vágy él arra, hogy végre elmehesse a templomba. Mivel a görögkatolikusok áldozása mindig két szín alatt történik, különös gonddal kell eljárni a liturgia során, ne-

hogy fertőzés történjen az áldozatókanálka miatt. Ivancsó atya már a liturgia elején, valamint az áldoztatás előtt is kihirdette ezt, így a hívek nagyon óvatosan járultak szentáldozáshoz, és sikerült elkerülni a fizikai kontaktust a kanálkával.

Ivancsó István a rókahegyi templomban nem tudta megoldani a szertartások online közvetítését, de a hívek az interneten keresztül csatlakozhattak más templomokban bemutatott görögkatolikus liturgiákhoz. Ő hívei nagy öröme a hírleltre jelentkezőknek mindig elküldte a prédikációit, melyeket az üres templomban mondott, ahogyan az aznapi szentleckét, az apostoli szakaszt és az evangéliumot is. A levél végén pedig mindig ott volt a lelki áldozás imádságának szövege. Mint mondta, a világhálón keresztül hétről hétre lelki táplálékot küldött a híveknek, és nagyon sok pozitív visszajelzést kapott.

Viszonylag kevesen tartoznak a templomhoz, ahol szolgál, így amikor megnyílt a lehetőség a nyilvános liturgia megtartására, sokakat telefonon hívott fel, hogy értesítse őket: végre megkezdődhetnek a szertartások. Voltak, akik a koruk vagy az egészségi állapotuk miatt jelezték, hogy nem mernek még kimozdulni otthonról. Ivancsó atya hangsúlyozta, hogy teljesen megérti a távolmaradókat. Hozzátette: bár családja van, ő nem félt, nem félhetett, hiszen egy papnak mindenre készen kell állnia. Éppen ezért ha a szükség úgy kívánta, és a körülmények engedték, a betegeket is meglátogatta, lelki vigaszt nyújtott nekik. „A híveimet viszont féltettem, és félttem most is, felelősséget érzek irántuk” – hangsúlyozta.

Az elmúlt időszakban papok és világiak is sokan találgatták, hogy a veszély elmúltával vajon a hívek visszatérnek-e majd a templomokba, vagy a kényelmes otthoni „misehallgatást” megszokva az online részvételhez szertartásuk majd ragaszkodni. Ivancsó István a személyes élményei alapján optimista. Hívei állandóan figyelték a templom ajtaját, és alig várták, hogy eltűnjön róla a plakát, amely arról tájékoztatta őket, hogy határozatlan ideig nem lehet nyilvános szertartásokat tartani. Több közeli ismerőse, és még Sopronban élő, második gyermekét váró lánya is, aki érthető módon különösen fél a fertőzéstől, megpróbált szakrális környezetet kialakítani a lakásban. Sokan gyertyát gyújtottak, kitették a Bibliát, egy-egy ikont, a virágvasárnap megszentelt barkát és a görögkatolikus szokás szerint Szent György napján megszentelt búzát is. Egyes helyeken a családtagok – mintha csak templomba mennének – szépen felöltözve ültek le a számítógép elé, és vettek részt az interneten keresztül közvetített szertartáson. István atya úgy gondolja, hogy akik gyertyával, Bibliával és ikonnal, ünnepi ruhában kísérték figyelemmel a liturgiákat, biztosan nem akarnak elszakadni a templomban megélhető szakralitástól, és vágyakoznak arra, hogy amint lehet, visszatérjenek Isten házába. Várják, hogy ismét közösségben élhessék meg a hitüket.

Bókey László
Fotó: Lambert Attila

Puskás Antal lett a Magyar Pálos Rend új tartományfőnöke

Arnold Chrapkowski generális a rendi tanács jóváhagyásával – *Csoka János* tartományfőnök és a tartományi tanács tagjai hivatali idejének lejártával – 2020. június 1-jétől Puskás Antalt, a budapesti kolostor jelenlegi házfőnökét nevezte ki tartományfőnökké. Egyúttal kinevezte a tartományi tanács tagjait is, az alábbiak szerint: *Balla Barnabás* első tanácsos, *Vizi András* második tanácsos, *Pál Csaba* harmadik tanácsos, *Roman Majewski* negyedik tanácsos lett.

Az új tartományi vezetés megbízatása három évre szól.

Kérik a kedves testvéreket, hogy imáikkal támogassák az új tartományfőnök és az őt segítő tanácsosok szolgálatát.

Forrás: Magyar Pálos Rend
Fotó: Lambert Attila

Főpásztori üzenet Boldog Gizella ünnepére

A Veszprémi Főegyházmegye számára különös jelentőségű Boldog Gizellának, Szent István király hitvesének a liturgikus emléknapja, amelyet május 7-én ünnepelünk.

Egyházunk Jézus Krisztusra, a föltámadott alapítja az életét. Minden egyházmegyének vannak olyan kiváló szentjei, akik az életüket áldozták Krisztus szeretetéért, és példaként állnak a hívek előtt. A Veszprémi Főegyházmegyében nagy örömmel adunk hálát Boldog Gizelláért. Bár az egyházmegye kiemelkedő védőszentje *Szent Anna*, egyháztörténetünkben, a magyar Egyház történetében mégis kiemelkedő jelentőséggel bír Boldog Gizella személye, és mindaz, amit népünkért, magyar Egyházunkért tett. Ezt szeretnénk megköszönni az ünnepén, és hitében, példájában buzdításra találni.

Életútján végigtekintve azt látjuk, hogy komoly döntést hoz: vállalja, hogy idegenbe szakadva segítő szolgálatot nyújt egy nép megtéréséhez. A családjában mindent megtesz annak érdekében, hogy a gyermekek boldogan, Krisztust ismerve nőjenek fel, és népüket akarják szolgálni.

Boldog Gizella szolgálata így népek számára készíti jövőt, népeket kapcsol össze egymással. István király hitvese kiváló példája annak, hogy a Krisztus-ismeret által nyelvben, kultúrában, szokásban és hagyományban mindenki az lehet, akinek Isten megteremtette. Az Egy-

házban a Szentlélek erejében ugyanis elnyerjük ezt a szabadságot. S ez számunkra nem különbözőséget jelent, hanem éppen egységet, sokszínűséget.

Ezt szeretnénk ünnepelni, és azt az erőt adó, formáló közösséget, amit a család, a magyar Szent Család jelent számunkra. Hiszen amikor Boldog Gizellára emlékezünk, Szent István és Szent Imre hathatós közbenjárását is kérjük.

Így szeretnénk ünnepelni, még akkor is, ha az ideai esztendőben nem tehetjük ezt a megszokott módon. A megváltozott körülmények azonban segítenek abban, hogy a családunk körében valósíthassuk meg szentjeink példáját. Kívánjuk a testvéreknek, hogy vegyünk példát az előttünk járó szentekről, s így mi magunk is szent példaként állhassunk majd az utánunk jövő nemzedékek előtt.

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

Zöldellnek a kertek

A Katolikus Karitászt vetőmagokkal, palántákkal segít

A Zöldellő Kertek program keretében a Katolikus Karitászt több mint 4500 családot segített vetőmagokkal, palántákkal. Május 13-án a Heves megyei településeken a szervezet önkéntesei palántákat adtak át rászoruló családoknak és nyugdíjasoknak.

Márciusban vetőmagokkal segítette a karitászt a családokat, most palántákat adtak át nekik, hogy kertjeik művelésével megtermeljék maguknak a szükséges zöldségeket. Pétervárasán, a római katolikus plébánián több mint harminc család vette át a csomagot a karitászt önkénteseitől és vezetőitől.

Az eseményen a karitászt öngondoskodást segítő projektjének egyházmegyei adatairól és részleteiről *Árvai Ferenc*, az Egri Főegyházmegyei Karitászt Központ igazgatója számolt be: az országosan megvalósított programot az egri karitászközpont 22 településen indította el. A napokban 1200 családhoz juttattak el összesen 19 680 palántát.

Zagyva Richárd, a Katolikus Karitászt országos igazgatóhelyettese bemutatta a programot. Beszért arról, hogy a vírushelyzetben újrarendelték a karitászt tevékenységeit, fiatal önkénteseket vontak be a feladatok ellátásába, és különös gondot fordítottak az idősek támogatására. Az igazgatóhelyettes megköszönte a helyi segítőknek azt a felelősségteljes munkát, amelyet szeretettel végeznek ebben a nehéz időszakban is.

Fehér Róbert plébános részletezte, hogyan látták el a helyben adódó feladatokat, bemutatta a programba bevont településeket, beszélt a családok nehézségeiről, és arról, hogy milyen fontos a családok mellett állni ebben a helyzetben.

Az eseményre a karitászt egész évben dolgozó önkéntesei mellett fiatal segítők is érkeztek Budapestről: a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Titkárságának munkatár-

sai, akik a palánták pakolásában és elültetésében is segítettek.

A programnak köszönhetően a kertjeiket folyamatosan művelő családok egész évre elegendő mennyiségű burgonyához, paprikához, paradicsomhoz és további tizenötféle zöldséghez juthatnak hozzá.

Mint a helyszínen megtudhattuk, a járványhelyzetben megváltozott a Katolikus Karitászt szerepe, de a hagyományos programokat is folytatják. A rendkívüli időszakban az önkéntesek szerepe is más. A fiatalabbakat várják a segítő munkákra, és remélik, ez a korosztály hosszabb távon is aktívabban bekapcsolódik majd a tevékenységükbe.

Zagyva Richárd hangsúlyozta: a Zöldellő Kertek programmal arra ösztönzik a családokat, hogy kezdjék el művelni a kiskertjeiket, és termeljük meg maguknak a szükséges élelmiszert.

Ehhez segítséget is nyújtanak számukra: márciusban vetőmagot, most pedig zöldségpalántákat adnak. A karitászt munkatársai később is ellátogatnak majd a támogatottakhoz, és megnézik, hogyan művelik a kertjeiket, milyen lett a termés, miként boldogulnak a kertműveléssel.

2012-ben kezdődött ez a program, és a tapasztalatok szerint jól működik: az öngondoskodás felé tereli a rászorulókat, emellett pedig hasznos elfoglaltságot ad nekik.

Árvai Ferenc, a főegyházmegyei karitászt központ igazgatója a kezdetekre visszaemlékezve elmondta: a több mint nyolc évvel ezelőtt született gondolat tulajdonképpen őseink hagyományának továbbéléte. Azzal a céllal kezdték el a munkát, hogy ne csak segítyt adjanak a nehéz helyzetben lévőeknek, hanem azt is megtanítsák nekik, miként gondoskodhatnak a családjukról.

Azóta sokan megtapasztalták, hogy a kertművelés nemcsak takarékosan élni segít, hanem örömet, hasznos elfoglaltság is jelent. Ebben az időszakban mintegy húszezer palánta kerül a családokhoz. Sok helyen a gyerekeket is bevonják a közös munkába. Az Egri Főegyházmegye eddig közel 25 millió forinttal támogatta az ideai krízisalapból a családokat.

Fehér Róbert, Pétervárasán plébánosa elmondta: a Szent Márton karitásztözpontból tizenegy településre jut az adományból. A térségben nagyon nagy szükség van a segítségre.

Forrás: Katolikus Karitászt;
Egri Főegyházmegye
Fotó: Ambrus Marcsi

(Folytatás az 1. oldalról.)

Annyit már most is látunk, hogy lesz egy új – korábban nem tervezett – tematikus évünk, amely valószínűleg a hitünk mindennapi, gyakorlati megélésére fókuszál. Vagyis nem csak arra, hogy hogyan, mennyit imádkozzunk a hétköznapiakban is, hanem arra, hogy a hétköznapi, kisebb vagy nagyobb döntési helyzetekben hogyan juthat érvényre az életünkben a krisztusi tanítás, az evangéliumi értékrend vagy Szent János evangélista tömörségével szólva: a szeretet (Jn 13,35).

Május 12-én kiderült, hogy a Vatikán jóváhagyta Erdő Péter bíboros, prímás javaslatát az elhalasztott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus új időpontjára. A világeseményt 2021. szeptember 5-e és 12-e között rendezik meg Budapesten. Miben hoz változásokat az új időpont? Megtartják a tervezett programokat a tervezett helyszíneken?

– Az elsődleges törekvésünk az, hogy lehetőség szerint az a kongresszus valósulhasson meg, amelyet már jelentős részben megszerveztünk, hiszen ez sok ember rengeteg munkájának a gyümölcse. Ugyanakkor biztosan lesznek változások, mert sem a helyszíneket, sem az előadókat tekintve nem lehet mindent egyszerűen egy évvel elhalasztani. Például a már gyakorlatilag kész liturgikus anyagunkat újból el kell készíteni, mert a liturgiák szövegei 2021 vonatkozó hetében mások lesznek. Ezt nemcsak magyarul, hanem a világnyelveken is ki kell dolgozni. Az átszervezés rengeteg

Plusz egy év felkészülési idő

Mohos Gábor az elhalasztott eucharisztikus kongresszusról

olyan új egyeztetést, módosítást jelent, ami előre nem tervezhető feladatként jelenik meg, nagy rugalmasságot igényel, és sok többletmunkával jár. Összességében mégis azt gondolom, hogy a jövő évi kongresszus jellegében nagyon hasonló lesz ahhoz, amilyenek eddig terveztük. De még csak most kezdődtek el az egyeztetések az előadókkal, mert most dőlt el az új időpont. A konkrét program a nyár végére állhat össze ismét.

Mit tanácsolnak azoknak a családoknak, amelyek a felhívásuk nyomán az idei elsőáldozásra készültek?

– Úgy tervezzük, hogy a kongresszus keretében a nyitó szentmisén jövőre is lesz lehetőség egy nagy közös elsőáldozásra, amelyre mindenkit szeretettel hívunk. Akik az idei alkalomra jelentkeztek, természetesen szabadon eldönthetik, hogy idén lesznek elsőáldozók plébániai keretek között, vagy elhalasztják az elsőáldozásukat a jövő évi kongresszusig. Ugyanakkor azokat is szeretettel hívjuk, akik eleve 2021-re tervezték az elsőáldozásukat.

A jelenlegi helyzetben az online lehetőségek nemcsak felértékelődtek az életünkben, hanem bebizo-

nyosodott, hogy érdemes használni őket. Még nem tudjuk, milyen helyzet vár ránk idén ősszel, de a szeptember 13-a és 20-a közötti időre terveznek valamit?

– Amikor kiderült a halasztásról szóló döntés, rögtön felmerült a szervező csapatban az a gondolat, hogy idén őszre valami egyszerűbb eseményt szervezzünk. Ennek a körvonalai azonban még nem rajzolódtak ki, mert egyelőre a járványhelyzet és a vele összefüggő intézkedések alakulása is bizonytalan.

Hogyan látja: mennyire sikerült eljuttatni az emberekhez a NEK

üzenetét a fővárosban, vidéken és a határainkon túl?

– Úgy gondolom, hogy az egyházi közegben lényegében mindenki tudja, hogy lesz NEK, és a legtöbben azzal is tisztában vannak már, hogy mit takar ez a rövidítés. Az már változatosabb képet mutat, hogy ki mennyire érzi megszólítva magát arra, hogy személyesen részt vegyen az eseményen, mennyire tekinti a sajátjának ezt a találkozót. Ez azzal is összefügg, hogy ki mennyire aktív tagja az Egyháznak, mennyire vállal részt a közössége életében. Azt is érdemes még jobban tudatosítanunk, hogy itt az egész világegyház eseményéről van szó: nem véletlen, hogy a Vatikán a családok világtalálkozó-ját és az ifjúsági világtalálkozót is elhalasztotta egy évvel annak érdekében, hogy egy évben csak egy nagy világeseményünk legyen. A kongresszus jó lehetőség arra is, hogy itthon, a hazánkban vehesünk részt egy olyan eseményen, amely lehetőséget ad a világegyház élményének megtapasztalására.

Piero Marini érsek, a vatikáni bizottság elnöke a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elhalasztásakor adott interjújában hangsúlyozta: még sosem tapasztalt ilyen széles körű érdeklődést egy eucharisztikus kongresszus iránt, és ilyen nagy számú jelentkezőről sem hallott soha, mint

a budapesti esetében. Hogyan lehet fenntartani az érdeklődést?

– Egyértelműen kijelenthetjük, hogy időarányosan kifejezetten nagy számban jelentkeztek résztvevők a kongresszusra, erre utalt Marini érsek atya. Úgy gondolom, az érdeklődés összefügg azzal is, hogy a NEK összekapcsolódott a megújulás gondolatával, mind egyéni, mind közösségi szinten. Ez a megújulás hitem szerint folytatódhat, és ehhez szeretnénk majd támogatásokat is adni a következő tematikus évvel. Mivel ezt eddig nem terveztük, a korábbi évekhez képest egy kicsit másképpen kell majd megvalósítanunk az elképzeléseket, de munkatársaink már dolgoznak ezen.

A rendezvény mottója – „Minden forrásom belőled fakad” – mi-ben adhat erőt és reményt a mostani időszakban?

– Ahogyan Erdő Péter bíboros atya több helyen megfogalmazta, mindaz a jó, amit a kegyelem segítségével tesszünk, Krisztus megváltó áldozatából ered, amelyet az Eucharisztia valóságosan megjelenít számunkra, és ami táplál is bennünket. Ahogyan Jézus számára a feltámadása után nem volt akadály a zárt ajtó, sőt kitartó szeretettel megnyitotta az emmauszi tanítványok vagy éppen Szent Tamás apostol szívének ajtaját is, úgy a mi hitünket is szeretettel erősíti, mert megígérte, hogy velünk van mindennap a világ végéig.

Kuzmányi István
Fotó: Lambert Attila

Tudnivalók az első online Nagymarosról

(Folytatás az 1. oldalról.)

Mire készüljenek azok, akik akár évtizedek óta minden tavasszal ellátogatnak az ifjúsági találkozóra? És mit várhatnak azok, akik (még ha online is) először lesznek jelen a programokon?

– A rendezvény előkészítésekor egyrészt szempont volt, hogy megtartsuk a rendszeres résztvevők számára jól ismert programszerkezetet. Másrészt azonban szerettük volna jól használni az online platformot, és belevenni a programba olyan elemeket, amelyekhez az online tér jó alapot kínál, egyébként viszont nem vagy csak kevésbé lennének megvalósíthatók. A találkozó programja a szokásokhoz híven reggel kilenckor kezdődik a napindítóval, az utolsó esemény pedig a budapesti Szent István-bazilika Mária-kápolnájából fél egytől közvetített szentmise lesz Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek főcelebrálásával. A nagymarosi ifjúsági találkozók jellegzetes programja a Kárpát-medence minden tájáról érkező fiatalok, csoportok köszöntése a plébániakertben. Ezt a mozzanatot helyettesítettük azzal a fél tízkor kezdődő körkapcsolással, amelyben püspökeink és fiatal résztvevők jelentkeznek majd be, hogy egy-egy biztató szóval köszöntsék a képményök előtt ülőket. A tízkor kezdődő főelőadást Fábry Kornél atya, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) főtitkára tartja.

Hogyan érinti a mostani nagymarosi találkozót a NEK elhalasztása?

– Az elmúlt három találkozón tematikus csoportokban foglalkoztunk az Egyház szentségeivel (beavató szentségek, a gyógyulás szentségei, életdöntésekhez kapcsolódó szentségek). És valóban: ezt a tavaszi találkozót az Eucharisztiaának akartuk szentelni. A felkért

főelőadó személye nem változott, de az újonnan választott mottó – „Maradj velünk, Urunk!” (Lk 24,29) – jegyében, valamint a jelenlegi helyzet árnyékában a téma feldolgozása sajátos megközelítést kap. Amikor 2019 nyarán elkezdtük előkészíteni a 2020. májusi találkozót, még úgy gondoltuk, hogy ekkorra már a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus célegyenésében leszünk. A koronavírus-járvány azonban mindannyiunkat arra kényszerített, hogy átírjuk a terveinket. A találkozó mottója – és egyben Fábry Kornél atya előadásának alapigéje – éppen ezért az emmauszi tanítványok fájdalmát megélő, ugyanakkor reménytel, szomjas kérés: „Maradj velünk, Urunk!”

A főelőadás után szentségimádást közvetítünk a nagymarosi plébániatemplomból Gáspár István atya, nagymarosi plébános és a nagymarosi Laudate zenekar szolgáltatásával, majd fakultációkra kerül sor a megszokott módon. Az online térben is több program közül választhatnak a résztvevők: Kerényi Lajos atya a buda-

pesti piarista kápolnából tartja meg szokásos, minden alkalommal óriási érdeklődésre számot tartó előadását; a „Kérdezz-felelek” műhelyen Farkas László és Balázs András atyáknak tehetik fel kérdéseiket a résztvevők már a nap kezdetétől; Varga Kapisztrán ferences atya pedig Esztergomból lesz velünk a KaranTéma című műhelyen: segítségével hitünk fényében reflektálhatunk a járványveszély okozta helyzetre, amely mindannyiunkat kihívások elé állít. A fakultációk végeztével újabb körkapcsolásra hívjuk a résztvevőket: ezúttal a világ minden táján misszióban szolgálatot teljesítő magyarok életébe pillanthatunk majd be. A napot a Budapestről közvetített ünnepi, bíborosi szentmise zárja.

A nagymarosi találkozók elmaradhatatlan elemei a zenei részek. Ezeket most online hallgathatjuk?

– A nagymarosi találkozók egyik elindítója több mint negyven évvel ezelőtt Sillye Jenő volt. Jelenléte, szolgálata azóta is végigkísér minden találkozót. Bár személyes találkozássra most nincs mód, Jenő zenei öröksége továbbra is alapot ad a rendezvénynek. A minél nagyobb biztonságra törekedve ezúttal úgy igye-

keztünk megszervezni a zenei szolgálatot, hogy minél kevesebb utazásra legyen szükség. A nagymarosi Laudate zenekar hosszú évek óta teljesít zenei szolgálatot a város plébániatemplomában, ők lesznek a délelőtti program zenei házigazdái. A bíborosi szentmise pedig három budapesti fiatal zenél.

Kell-e regisztrálni a programokra? Milyen online felületeken kapcsolódhatnak be az eseményekbe az érdeklődők?

– A találkozó programjába bárki bekapcsolódhat. Regisztrálni nem szükséges, elegendő feliratkozni a találkozó YouTube-csatornájára (<https://www.youtube.com/c/NagymarosiIfjusagiTalalkozo>), és követni a rendezvény egyéb online felületeit, elsősorban a honlapunkat (<http://nagymaros.katolikus.hu/>) és a Facebook-oldalunkat (<https://www.facebook.com/nagymarositalalkozo/>).

Itt fogjuk közzétenni a legfontosabb információkat, továbbá készült egy online felület a <http://nagymaros.katolikus.hu/online-kovetites/>, ahol követni lehet majd a közvetítéseket.

Körössy László

A nyomorúság nem borzongató különlegesség

Morva Emília a társadalmi felelősségről, a segítségnyújtás feladatáról és a hit erejéről

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2019. november 13-án Megújulás a szeretetben címmel körlevelet adott ki, melyben korunk társadalmi problémáit tekintette át. A körlevél témáiról Morva Emíliával, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat közép-magyarországi régió-vezetőjével beszélgettünk.

A körlevél történelmi távlatba helyezi a jelenlegi problémákat. Többek között megemlíti, hogy a rendszerváltás óta nőtt a kereseti lehetőségek közötti aránytalanság, a népesség fogyott. De beszél a környezetszennyezésről és a nemzedékek közötti szakadék mélyüléséről is. Ön szerint nőtt Magyarországon a társadalmi feszültség az utóbbi harminc évben?

– Ez egyértelmű. A tudományos kutatások is azt mutatják, hogy nőtt a társadalmi feszültség. Ennek egyik oka a jövedelemkülönbségek növekedése, de az etnikai csoportok között sem sikerült megszüntetni az ellentéteket. Sokszor a munkaadók és a munkavállalók sem partnerként tekintenek egymásra. Mindez természetesen komoly problémát jelent, de engem jobban bánt, hogy ezzel párhuzamosan erősödött az érdektelenség és a közömbösség is. Egyre kevésbé akarjuk észrevenni azokat a közvetlen közelünkben élő embereket, akik bajban vannak, akiknek nincs mit enniük, nincs hol lakniuk, vagy valamilyen más, súlyos hátrányt kénytelenek elszenvedni. Nem ismerjük fel, hogy ezeknek az embereknek a mi segítségünkre lenne szükségük. Pedig ott vannak mindenhol, naponta látjuk őket, a jóléti társadalom tagjai mégsem tesznek értük semmit. Nem azt mondom, hogy egyáltalán nem segítünk, csak keveset, és ez a kevés is sokszor kampányszerű; karácsonyhoz vagy valamilyen más, rövid ideig tartó időszakhoz köthető.

Volt egyszer egy furcsa élményem. Egy katolikus közösség tagjai eltévedtek egy kiránduláson, így véletlenül eljutottak egy mélyszegénységben élő településre. Hazatérve elhívta számoltak be a tapasztalataikról. Úgy tekintünk a körülöttünk lévő nyomorúságra, mintha valami borzongató különlegesség

lenne, amitől jobb távol maradni, és nem merül fel bennünk, hogy ezt nem hagyhatjuk így. Nincs bennünk elég bátorság, nem ég bennünk az evangéliumi tűz, pedig megtehetnénk, hogy másnap oda megyünk és segítünk. Csak nézzük őket és elborzadunk.

Mi ennek az oka?

– Nagyon kevés a követhető pozitív példa. A szocializációnknak nem része az aktív segítségnyújtás. Bár a múltban a társadalom nem volt ennyire szétfolyó; akkor még természetes volt, hogy adjunk a javainkból a nálunk szegényebbnek. Tudjuk, hogy vannak szegény és rászoruló emberek, de úgy gondoljuk, hogy rajtuk nem nekünk, hanem valaki másnak kell segítenie. Azt várjuk, hogy a döntéshozók, az önkormányzatok vagy az egyházak majd megoldják ezeket a problémákat.

Ebben a hozzáállásban az is ott rejlik, hogy nem vállalunk felelősséget a másik emberért, mondván hogy nem mi tehetünk az ő nehéz helyzetéről.

– Valóban nem akarunk felelősséget vállalni másokért, pedig mi is tehetnénk azért, hogy rászoruló embertársaink helyzete változzon. Ferenc pápa mindig arról beszél, hogy a jólétben élő ember adjon a sajátjából, legalább abból, amire nincs feltétlenül szüksége. Am fontosabbnak tartjuk, hogy mi magunk mindig egy kicsit előbbre jussunk anyagilag.

Vannak, akik szívesen segítenek másokon, de leginkább azoknak adunk, akik hálának a segítségért, akikben látunk valami olyasmit, amit értéknek tartunk. Am nem minden rászoruló „komfortos”.

– Igen, és majd mi eldöntjük, hogy kinek jár, és kinek nem jár. Megmérjük, hogy a másik elég jó ember-e ahhoz, hogy kapjon tőlünk ado-

mányt. Mintha lennének – ahogyan a szakirodalom is beszél róla – érdemes és érdemtelen szegények. Ennek a hozzáállásnak az a következménye, hogy a rászorulókat nagy része megtagadja, hogyan kell viselkednie azért, hogy rokon-szenvet keltsen az adományozóban. Ez tanult magatartás lesz, olyan életstratégia, ami hosszú távon nem változtat a helyzeten. Ha valaki azt tanulja meg, hogy jól tudjon kérni, nehezebben fog fordítani a sorsán. Én azt szoktam mondani, hogy intézményeinknek, szállóinknak azok a lakói az igazán becsülendők, akik mondjuk berzenkednek a házirend ellen, akik jelzik, ha valami nem tetszik nekik, mert bennük még van akaraterő és önbecsülés, ami segíti majd őket abban is, hogy ki-jussanak a nehéz helyzetükből. Nyilván nem ők „az ideális rászoruló”, hanem azok, akik tudják, mit hogyan tegyenek azért, hogy megnyíljon a szívünk és a pénztárca. A keresztény tanítás szerint azonban nem a mi dolgunk, hogy mérlegeljük, kinek adjunk, és és kinek ne.

Az sem jó, ha azért adunk, hogy hálát kapjunk. Ez gyakori „segítőtételség”, amit mindenképpen el kell kerülnünk. Segíteni csak jól szabad. Nem biztos, hogy mindig sikerül, amit szeretnénk, nem biztos, hogy azonnal elérjük a kívánt eredményt, de attól még nem lesz az erőfeszítésünk hiábavaló és eltékozolt.

Mikor segítünk jól?

– Ez mindig az adott helyzettel és embertől függ. A Máltánál azt szoktuk mondani, hogy szigorral, szeretettel és okosan kell segíteni. A legfontosabb az, hogy a rászoruló érezze: valaki ott áll mellette egészen addig, amíg egyszer majd a saját lábára tud állni anélkül, hogy belénk kellene kapaszkodnia. Azt egyébként nagyon nehezen hiszik el az elesett emberek, hogy egyszer csakugyan eljőhet ez a pillanat.

Vajon kapnak-e megfelelő megbecsülést azok, akik a szociális ellátórendszerben végzik áldozatos munkájukat?

– Ha a megbecsültségről van szó – főleg a mostani járvány esetében –, szomorú kép tárul elénk. Az egészségügyben dolgozók értelemszerűen a figyelem középpontjába kerültek, ám azokról, akik a szociális ellátórendszerben dolgoznak, mintha megfeledkeztek volna. Pedig ők is a frontvonalon állják a sarat, az ő helyzetük is nagyon nehéz. Sajnos általánosságban is elég alacsony a szociális szféra elismertsége.

A körlevél több területet vizsgál tüzetesebben. A gyermek – áldás című rész beszél a gyermekvállalás fontosságáról. Ön szerint milyen konkrét segítséget lehet nyújtani azoknak, akik gyermeket szeretnének? Anyagi kérdés ez, vagy más tényezőkön is múlik?

– Ez biztosan nem anyagi kérdés. A gyermekvállalásról kialakult kép is egyfajta érték-válságra mutat rá, hiszen azt becsüljük igazán, akinek jó autója, nagy lakása vagy drága nyaralója van, nem pedig azt, aki sok gyermeket nevel. Inkább furcsán nézünk azokra, akiknek öt-hat gyerekük van. Nem látjuk meg, hogy mekkora kincs a gyermek.

Székely János szombathelyi megyéspüspök beszélt a társadalom kettészakadásáról a roma felzárkóztatással kapcsolatban. Ön szerint is emyire súlyos ez a probléma?

– Magam is súlyos problémának látom. Most Vecsei Miklós, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnöke is ezzel a területtel foglalkozik, így még közelebb került hozzánk a cigánykérdés. A legnagyobb gond az, hogy úgy beszélünk a romák helyzetéről, mint bajról, és nem látjuk meg, hogy ez sokkal inkább feladat, amivel mindannyiunknak dolgunk van. Fontos volna, hogy lehetőségként tekintsünk a cigánykérdésre, hogy a közbeszédben is úgy jelenjen meg mint olyan lehetőség, ami erősítheti a társadalmi kohéziót. Jót tenne nekünk, ha összefognánk, ha a feladatunknak tekintenénk a romák helyzetének javítását.

A körlevél a hit és a szeretet hiányában látja a problémák gyökerét. Véleménye szerint miért fontos, hogy ez a kettő legyen a cselekedeteink vezérfonala?

– Szerintem minden emberben van szeretet, legfeljebb nem tudja jól használni. Böjte Csaba testvér beszél arról, hogy „ki kell szeretnünk a másik emberből a jót”. A közömbös, bátoratlan emberek is szívesen élnének szeretetben, ők is adnának szeretetet, akár a rászorulóknak is, csak nem tudják, miként kell ezt megtenni. A mai szekularizált világban ez nyilvánvalóan

igen nehéz, de a hit és a szeretet két olyan alapérték, ami az elmúlt évezredekben közösségteremtő és megtartó erőnek bizonyult.

„Akkor leszünk képesek kitartani a szegények szeretetében, ha a bennük élő és az Eucharisztia-ban jelen lévő Jézust egységben látjuk, így lesznek számunkra a megtört, sebzett és szegény testvéreink Krisztus testeként az evangelizáció forrásaivá” – olvassuk a körlevélben. Az elesettek szolgálata hogyan hat vissza a hitünkre?

– A Szentírás arról is beszél, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Ha szociális segítőként odamegyünk egy hajléktalan emberhez, aki nem kér a segítségünkből, de mi otthagytunk neki egy takarót és egy kis meleg teát, és azt mondjuk neki, hogy rendben, de majd imádkozunk érte, az nem csak neki jó, hanem a mi hitünket is erősíteni fogja. Ha nem csak a magam problémáját, hanem a másik ember nyomorúságát is Isten elé viszem, az vissza fog hatni az én hitemre is.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat sokat tesz „megtört, sebzett és szegény testvéreinkért”. Milyen hatással lehet ez a társadalom gondolkodására?

– Harmincéves szervezetéről van szó, az elmúlt évtizedekben végzett munka pedig önmagáért beszél. Azt látom, hogy figyelnek ránk az emberek; ennek eredménye, hogy sok önkéntes is csatlakozik hozzánk. A Málta abban is példát mutat, hogy a szociális területen hogyan kell bátornak lenni, miként kell felvállalni olyan feladatokat, amelyekre elsősorban azt mondanánk, hogy örülnék. Lehet, hogy nekünk is többször és hangosabban kellene elmondanunk, hogy mit gondolunk a társadalmi igazságtalanságokról. Mindemellett úgy látom, hogy nagyon fontos szerepünk van és lesz a társadalmi szolidaritás erősítésében.

Baranyai Béla
Fotó: Lambert Attila

Az Assisi Szent Ferenc Leányai Kongregáció által működtetett Budapesti Szent Ferenc Kórház udvarán a társadalmi összefogást jelképező, az egyházi kórházak járványügyi védekezését segítő adományokat adtak át május 12-én.

Maszkokat, Béres-cseppet és fertőtlenítőszeret adományozott egyházi kórházaknak és bentlakásos intézményeknek a Johnson&Johnson, a Béres Gyógyszergyár Zrt. és a Római Nemzetiségi Önkormányzat. Az adományokat most is, ahogyan a veszélyhelyzet kihirdetése óta folyamatosan, a Nemzeti Humanitárius Koordinációs Tanács (NHKT) keretében együttműködő egyházi karitatív szervezetek juttatják el az érintetteknek.

Az eseményen részt vett Herczegh Anita, Áder János köztársasági elnök felesége és Soltész Miklós, a Miniszter-

Összefogás az ápolók világnapján

elnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, a Nemzeti Humanitárius Koordinációs Tanács elnöke is.

Herczegh Anita emlékeztetett arra, hogy május 12-e az ápolók világnapja, amikor illő kifejeznünk köszö-

netünket és hálánkat az ápolóknak. Nekik szól a budapesti Sándor-palota ablakába kihelyezett piros szív is.

Soltész Miklós elmondta: az NHKT döntése alapján a maszkokat ezúttal négy budapesti egyházi kórház (Budapesti Szent Ferenc Kórház, Bethesda Gyermek-kórház, Budai Irgalmasrendi Kórház és Mazsihisz Szeretetskórház), az

immunerősítő cseppeket és a fertőtlenítőszeret pedig bentlakásos intézmények kapják országszerte. Az adományok célba juttatásában a karitatív szervezetek segítenek.

Béres József, a Béres Gyógyszergyár Zrt. elnöke ötezer üveg Béres-

cseppet ajánlott fel az ellátottak és az ápolók immunrendszerének erősítésére. Varga Beáta, a JohnsonJohnson kormányzati kapcsolatokért felelős igazgatója emlékeztetett arra, hogy a cégcsoport a koronavírus-járvány idején az elmúlt hetekben 21 millió forint értékű gyógyszert és higiéniai termékeket adományozott. Ezúttal háromszor dupla rétegű, fertőtleníthető, orvosi vászonból készült szájmazskot adtak át.

Toldy-Schedel Emil, a Szent Ferenc Kórház főigazgatója az adományokat megköszönve megemlítette, hogy a hazai egyházi fenntartású kórházak közössége úgy döntött, közös ápolókörzést indít.

Kozma Imre, a Budai Irgalmasrendi Kórház fenntartó Betegápoló Irgalmasrend magyarországi delegátusa és a Magyar Máltai Szeret-

szolgálat elnöke hangsúlyozta: a mai adományozók közösséget vállalnak a felelősségben, ahogyan az adományban részesülő intézmények is a felelősségvállalás alapján jöttek létre.

Az esemény végén a Katolikus Karitászigazgatója, Écsy Gábor további adományokat adott át a kórháznak 750 ezer forint értékben. A szervezet saját forrásból 140 liter felületfertőtlenítőt, ötven liter alkoholos kézfertőtlenítőt, ezer maszkot és ezer gumikesztyűt, valamint ellátást segítő élelmiszereket is adományozott a kórháznak.

A Katolikus Karitászigazgatója a koronavírus megjelenése óta rendszeresen támogat bentlakásos szociális intézményeket és kórházakat. A Szent Ferenc Kórháznak is több alkalommal szállított már a betegek és a dolgozók ellátását segítő eszközöket és vitaminokat.

Forrás: Katolikus Karitászigazgató
Fotó: Vermes Tibor

„Szeretném a tevékeny szeretet útját járni”

Molnár-Gál Béla állandó diakónus a szegények szolgálatáról

Az állandó diakónus Molnár-Gál Béla – aki a kazincbarcikai Don Bosco iskola igazgatója is – Ferenc pápa március 25-ei, diakónusokhoz intézett szavai és májusi, a diakónusi hivatás helyes szemléletére figyelmeztető imaszándéka kapcsán mondta el gondolatait.

Hogyan lett diakónus, és mit gondol a diakónusi hivatásról?

– Az, hogy diakónusképzésre jelentkeztem, valójában nem is az én ötletem volt, hanem az akkori lelkipéztőmé, Orosz Atanázé. Neki mondtam ugyanis, hogy néha kedvem lenne odalépni az utcán az emberekhez, megrázni őket, és elmondani nekik, hogy Krisztus mennyire szereti őket, bennünket. Ő jött rá, hogy ez a diakónusi hivatás jele lehet nálam, és irányított Egerbe, ahol hároméves képzésen vettem részt. Nem volt egyszerű, mert az első, hivatástisztázó után még két további, sok-sok képzési szakaszból álló év várt rám, vagyis családostól letemre rengeteg időt rá kellett szánnom. És nem volt egyszerű azért sem, mert noha, mint a pápa is mondja: a diakónus nem másodrendű pap, nálunk azért még ma is erős ez a szemlélet, és még erősebb volt akkor, amikor én elindultam ezen az úton. Akkor még a plébános-tól függött, hogy lehet-e valakiből diakónus, és az én plébánosom egy ideig ellenezte a tervemet. Nem a személyem miatt, hanem mert a diakónátust nem tudta hova tenni. Ahogy mások, a hívek sem tudják. Azt értik, hogy plébános meg hogy püspök, de azt, hogy a diakónus mi fán terem, nem. A plébánosom például ilyeneket kérdezett: „És ha Béla diakónus lesz, akkor itt fog lakni a plébánián? Nekem kell alkalmaznom?” Még a képző atyák közül sem tudott mindenki mindenre válaszolni, sokféle kérdést felvet ugyanis a diakónátus intézménye. Lelkieket is (például az áldásokra, szentelésekre vonatkozókat), és gyakorlatiakat is (például azt, hogy ha a diakónusnak nincs polgári munkája, köteles-e a plébániája eltartani). Egerben nyugtatgattak, hogy nincs baj: ha otthon nem fogadnak, majd felszentelnek máshova. De a lelkipéztőm azt mondta: ha így alakult a dolog, ebben is lássam meg Isten akaratát, és mondjak le a diakónusi hivatásról. Időközben azonban a plébánosom megváltoztatta a véleményét, és végül még két buszt is szervezett a szentelésemmre.

Magam is úgy élem meg, ahogyan Ferenc pápa mondta: a diakónusnak saját hivatása van, a szegények szolgálata. Mi volt az eredete az intézmény létrehozásának? Az apostolok cselekedeteiből tudjuk, hogy miután az asszonyok rendszeresen összevesztek az adományosztásnál, a püspökök kijelöltek hét, Szentlélektől eltelt férfit erre a szolgálatra. Ami természetesen kiegészül az igehirdetéssel, hiszen aztán például Fülöp diakónus lesz Szamaria megtérítője. Valamiként én is az ő utódjának érzem magamat a balajti cigánymisszióval. Seregély érsek úr, amikor a kérésemre nálunk járt bér-

málni, csodálkozott is, mivel teljesen véletlenül éppen Fülöpről szólt az aznapi olvasmány, ez a rész: „Amikor meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Szamaria befogadta Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost, akik el is mentek, és imádkoztak értük, hogy megkapják a Szentlelket.” Vagyis pontosan ugyanaz történt velünk, mint egykor az apostolokkal és Fülöppel. Amikor a mélyszegénységben élőkhez megy az ember, annak mindig evangéliumszaga van.

Diakónustalálkozókon úgy tapasztalom, hogy sokan hit-tantánárként dolgoznak, és éppen a diakónusi hivatásban nem teljesednek ki. Mások meg pappótléknak tekintik magukat, és engem is arról kérdegetnek, hány temetésem volt, mit prédikáltam, hány igeliturgiát tartottam. Mire én néha azt válaszolom: „Nem vagyok én pap! Miért nem inkább arról kérdezel, hány szegény emberrel beszélgettem?”

A diakónus családban él, és helyzetéből adódóan többet van a hívek között, mint a pap. Érdekes, hogy ha valamit rosszul csinál, azt általában a klerikus mivoltával magya-

„

Balajt, ahol szolgálok, református falu, Edelény filiája, ahol korábban havonta volt mise, míg végül be nem zárták a templomot, aminek aztán még a harangját is ellopták. Addig-addig rágtam az edelényi plébános fülét, hogy hadd kezdjek el ott valamit, míg végül rábólintott.

rázzák, míg ha valami jó tesz, azt a magánemberi minőségével. Próbálok is mindig magyarázni a híveknek, amikor jó embernek neveznek, hogy ha nem hinnék Krisztusban, és nem lennének diakónus, semmi nem kötne össze bennünket. Vagyis hogy nem az én érdemem, amiért hálát mondanak.

„Most akkor maga inkább diakónus, vagy inkább igazgató?” – kérdezik időnként. Nem olyan bonyolult a válasz, hiszen a diakónus feladata a szentségen keresztül az emberek közé vinni Krisztust, és közösséget építeni. Ezt sokféle módon és helyszínen meg lehet tenni. Ha szegények között, akkor az ő kínzó problémáikat felvállalva, mert ők abból fogják érteni, hogy Krisztus szereti őket.

Megkérdezte tőlem egyszer egy férfi, hogy mióta szolgálok a faluban. „11 éve” – válaszoltam. „Na, mert én meg harminc – mondta erre ő –, így én jobban tudom, mit kellene itt csinálni.” „És csinálja is?” – kérdeztem vissza.

Szeretném a tevékeny szeretet útját járni, és ez a hivatásom is. Persze imádkozom otthon is, de arra törekszem, hogy társakat is találjak, közösséget is teremtsék hozzá.

Mi vitte Balajtra, és hogyan épített ott egyházközséget diakónusként?

– Balajt, ahol szolgálok, református falu, Edelény filiája, ahol korábban havonta volt mise, míg végül be nem zárták a templomot, aminek aztán még a harangját is ellopták. Addig-addig rágtam az edelényi plébános fülét, hogy hadd kezdjek el ott valamit, míg végül rábólintott. 2009. május 1-jén, a búcsú napján tartottam az első igeliturgiát. Nem egy balajti diakónus van itt, a Don Bosco iskolában, és akkoriban iratkozott be az első, így adta magát a feladat. A fiú apja ajánlkozott, hogy segít kitakarítani a templomot. Az első alkalommal felolvastam a Bibliából, énekeltünk, zenéltek, és láss csodát: amikor két hét múlva mentem, megint jöttek, vagyis megtett nekik a kezdeményezés. Voltak, akiknek én tanítottam meg a miatyánkot, azóta viszont kőkemény katolikusok lettek. A környéken tarolnak a szekták, ők viszont, ha valaki a balajti „gyülekezetről” kérdez, azonnal helyreigazítják, hogy „nem gyülekezet az, kérem, hanem katolikus egyházközség”.

Óriási ünnep volt az első mise, és minden alkalommal rendszeresen megtöltöttük már a templomot, amikor 2010-ben jött az árvíz, és egy domboldal megcsúszása következtében használhatatlanná vált az épület. Kis idő múlva a korábbi iskola két egyben nyitott tantermében rendezkedtünk be, végül pedig kaptunk másfélmillió forintot a plébánia felújítására, festésre, gipszkartonozásra, járólapon. Ott dolgozott az egész falu, és mivel közben elsajátították a technikát, utána a maguk házait is kifestették. Szerzetem ötven széklet, oltárt, ambó, és vittem oltárképet a templomból, így ma már van végleges otthonunk.

A közösség negyvenhatvan főből áll, a szülőknek – a többség cigány – fontos, hogy én iskolaigazgatóként vigyázok a fiaikra, lányaikra, de fő-

leg a lányaikra, akiket nagyon féltetek.

Mik a legfőbb tudnivalók a Don Bosco iskoláról?

– Az iskola története Kazincbarcika Herbolya városrészében indult, ahol ma a gyakorlati képzéseink folynak, és a szalézi tanoda működik. Az egy gyönyörű környék, két tó is van a közelben. Érdekes kettősség, hogy aki kíváncsi a városunk „Rózsadombjára”, annak is arra kell mennie, de valamivel odébb mélyszegénységben élők háza között fogja találni magát, szinte átmenet nélkül. Oda-kint kezdtünk 1993. szeptember 1-jén, az önkormányzat által a szaléziak rendelkezésére bocsátott épületekben, elég nehéz körülmények között. Tanítottam én pincében is! Az épületek némelyike Vagyis hogy több száz méterre volt a többitől, így a diákok kedvükre tűnhettek el a szünetben, ha megunták a tanulást.

A társadalom peremén élő, halmozottan hátrányos helyzetű fiatalokat oktatunk, romák és nem romák egyaránt vannak köztük. A városvezetéssel jó a kapcsolatunk: elismerik, amit csinálunk, támo-

„

Kellemes meglepetés volt számunkra, hogy az online oktatás sokkal jobban működött, mint vártuk, annak ismeretében különösen, hogy a tanulónk túlnyomó többségének nincsen otthon netje. Az okostelefonjukra küldtük el a feladatokat, vagy a településük közösségi helyiségében, tanodájában biztosítottunk számukra számítógépet.

anyagi helyzetben levő város: öt középiskolája van, és ezek közül kettő hasonló típusú a miénkhez. Nálunk a szakközépiskolában 13, a szakgimnáziumban négy szakmát-szakmacsoportot lehet elsajátítani a hegesztőtől a kőművesen, a villanyszerelőn és a szabón át a cukrászig és az informatikai rendszerüzemeltetőig.

Hogyan nyerek meg a fiatalokat?

– Hozzánk nemegyszer – kis túlzással – azok kerülnek, akikkel máshol nem tudnak mit kezdeni, akiknek rendőr-

„Megismerlek, elfogadlak, hogy hathassak rád, formálhassalak.” Ezért mi szoros kapcsolatra törekszünk a családokkal, és komolyan vesszük a családlátogatást, ami más iskolákban már nem szokás. Kihelyezett szülői értekezleteket is szoktunk tartani. Sokan érkeznek mélyszegény környezetből, a tanulónk nyolcvan százaléka nem kazincbarcikai. Nálunk lelkeségük van a falaknak, és ha nem lenne járvány, önök ma itt lépten-nyomon ölelkező diákokat és tanárokat látnának. Az a jelszavunk, a pedagógiai programunk, hogy „szeresd őket, hogy szeressenek téged, hogy megszeressék, amit te szeretsz”. Ezért nálunk a legfontosabb tanári erény a diákok iránti rokonszenv és az abban való hit, hogy lehetetlen nem léteznek. Amikor Jézus Péter házában tartózkodik, egy beteg négy barátja kibontja a tetőt, hogy azon át elé ereszthessék. „Mi nem tudunk rajta segíteni, de te, Uram, képes vagy rá” – tettük mögött ez a hit húzódik meg. És ez az, ami a tantestületünk tagjait összeköti: hogy hisznek a lehetetlenben. Nem vallásos van köztük, de ateista nincsen.

Ha vita alakul ki közöttük arról, ki az, akit rossz magavi-selete miatt el kellene küldelnünk, mindig ahhoz a kérdés-hez érkezünk végül, hogy a saját gyermekünket milyen okból küldենék el otthonról. Ahhoz vajon mi kellene, és milyen alapos indokot találnánk rá? A válasz az, hogy akkor jogos egy ilyen döntés, ha a közösségnek árt egy tanuló, például drogot árul a többieknek. De amúgy a megelőző, és nem a megtorló módszer hívei vagyunk.

Kellemes meglepetés volt számunkra, hogy az online oktatás sokkal jobban működött, mint vártuk, annak ismeretében különösen, hogy a tanulónk túlnyomó többségének nincsen otthon netje. Az okostelefonjukra küldtük el a feladatokat, vagy a településük közösségi helyiségében,

gatnak, én még Pro Urbe-díjat is kaptam. Európai uniós pályázati pénzből a herbolyai épületek egy részét felújították, másokat lebontottak, és újakat is építettek, majd mindet átadták a szalézi rendnek használatra. Kazincbarcika jó

ségi vagy bírósági ügyeik vannak. És azt hiszem, nálunk él a legelevenebben a szalézi lelkeség. Ez azt jelenti, hogy míg máshol azt mondják a fiatal-nak: illeszkedj be, fogadd el az általunk megszabott rendet, mi így szólítjuk meg:

tanodájában biztosítottunk számukra számítógépet. Május közepétől pedig kis csoportokban, tömbösítve fogunk gyakorlati oktatást tartani.

Kiss Péter
Fotó: Lambert Attila

Egyházi zenei rovatunkat *Mértékadó* című kulturális mellékletünkben olvashatják.

HALÁLOZÁS

A pannonhalmi főapát a főmonostori konvent és a hozzátartozók nevében fájdalommal, de a feltámadásba vetett hittel tudatja, hogy szeretett rendtársa, *Dr. Horváth Ferenc Ciprián* OSB életének 82., szeretetességének 62., pappá szentelésének 57. évében, a betegek szentségével megerősítve, 2020. május 8-án hazatért menyeyei Atyjához. Temetése 2020. május 14-én, csütörtökön volt Pannonhalmán. A Boldogasszony-kápolnában 14.30 órakor kezdődő gyászmise után a kriptában helyeztük örök nyugalomra. A járványügyi helyzetre való tekintettel a temetésen csak a bencés atyák és testvérek voltak jelen. Ciprián atya lelki üdvéért egy későbbi időpontban nyilvános gyászmisét mondunk, amelyre szeretettel hívjuk és várjuk a rokonokat, a híveket és volt tanítványait.

ÉLETJÁRADÉK

KATOLIKUS szellemiségben élő fiatal pár életjáradéki szerződést kötne egyedülálló hölggyel vagy úrral. Livia: 06/30-282-9819

INGATLAN

BELBUDAI, 80 négyzetméteres, alacsony rezsijű polgári lakás kiadó. T.: 06/30-429-9651

OKTATÁS

LOGIKAI KÉPESSÉGFELJESZTŐ játékok a Sakkélet Sakkvadász facebookos oldalon.

KÖSZÖNJÜK, HOGY
ADOMÁNYAIKKAL
TÁMOGATJÁK A MUNKÁNkat!

Koncz Gabriella
Vajnáné Horn Valéria
Pusztai Rezsőné
Szalma Róbertné

(Közleményünkben az elmúlt héten,
lapzártánkig beérkezett adományok
beküldőinek névsora olvasható.)

MAGYAR KURÍR

KATOLIKUS HÍRPORTÁL

IDÉZÉS

Az Esztergom-Budapesti Érseki Bíróság tisztelettel megidézi az ismeretlen helyen tartózkodó *Sándor János* (született: Szolnok, 1970) alperest, hogy a *Dargai* contra *Sándor* köteléki perben 2020. május 25-én, hétfőn, 11 órakor a bíróság székhelyén (1014 Budapest, Uri utca 62.) megjelenni szíveskedjék. Dr. Frankó Tamás bírósaí helynök, Porvan Irén Scholastica bírósagaí jegyző.

KÖZLEMÉNY

Tájékoztatjuk a hozzátartozókat, hogy a tardi katolikus temető régi temetőrészeben lévő elhanyagolt és lejárt sírhelyeket felszámoljuk. A síremlékeket rendezett formában, méltó körülmények között, más helyen továbbra is megőrizzzük. További információ: 06/49-432-904, hivatal@tard.hu

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

KÖMUNKÁKAT, valamint új sírkövek faragását, meglévő síremlékek átalakítását és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318. Albert Farkas.

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

Keressen minket a Facebookon is!

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

Pünkösdhétfőn ökumenikus istentiszteletet közvetít a Duna Televízió

Történelmi környezetben, a budavári Magdolna-toronynál – egy 13. században épült templom romjainál – lesz szabadtéri ökumenikus istentisztelet 2020. június 1-jén, pünkösdhétfőn, 11-től. (Az alkalmat rossz idő esetén a Mátyás- templomban tartjuk.)

Igemagyarázatot tart dr. Bogárdi Szabó István református püspök, a Magyarországi Református Egyház zsinatának lelkési elnöke, ígét hirdet dr. Fabiny Tamás, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke, szentbeszédet tart dr. Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek.

A szolgáló fúvósokat Johann Gyula vezeti, szaxofonon közreműködik Pozsár Eszter. Imádságot a járvány leküzdésében különösen is szerepet vállaló orvosok, ápolók, szociális munkások és gyógyult betegek mondanak.

A helyszínen higiéniai okból csak korlátozott számú gyülekezet lehet, így a hívektől és az érdeklődőktől azt kérjük, hogy az istentiszteletbe a televízión keresztül kapcsolódjanak be.

FIZESSEN ELŐ, ÉS HÁZHoz MEGY!

EGYPÉLDÁNYOS ELŐFIZETÉSI ÁRAINK:

ÚJ EMBER hetilap
éves előfizetés: **16 200** forint (52 lapszám)
féléves előfizetés: **8100** forint (26 lapszám)
negyedéves előfizetés: **4050** forint (13 lapszám)
havi előfizetés: 1350 forint

ADOREMUS havi liturgikus kiadvány
éves előfizetés: **10 440** forint (12 szám)
féléves előfizetés: **5220** forint (6 szám)
negyedéves előfizetés: **2600** forint (3 szám)

ÚJ EMBER hetilap és **ADOREMUS** együtt
éves előfizetés: **21 400** forint
féléves előfizetés: **11 300** forint

ELÉRHETŐSÉGEINK:
e-mail: terjesztes@ujember.hu;
munkaidőben várjuk hívásaikat:
(06-1) 235-0484, (06-1) 633-3132, (06-1) 633-3790

MARADJUNK KÖZÖSSÉGBEN!

Az elmúlt napokban, hetekben, hónapokban jóleső volt a sok telefon, e-mail, Facebook-bejegyzés, amelyekben olvasóink azt kérdezték, hogyan tudnak segíteni, adományozni. A válaszuk: a legnagyobb segítség, ha előfizetnek kiadványainkra, vagy kérik, keresik és megvásárolják őket a templomokban, újságáruknál.

Ami ezen felül van, több mint ajándék, figyelmesség az Önök részéről: ha tehetik, és szívesen támogatják a magyar katolikus sajtót, köszönettel vesszük. Minden forint számít, bármilyen összegű támogatást hálásan köszönünk és várunk a

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 bankszámlaszámán (a Közlemény rovatban, kérjük, tüntesse fel: Adomány).

Elismerésünk és köszönetünk jeléül támogatóink nevét megjelentetjük az *Új Ember* oldalain.

Segítsen Ön is, hogy továbbra is teljesíthessük célunkat, és munkánkkal szolgálhassuk az Egyházat: a lelkipásztorokat, a híveket, a felebaráti cselekedeteket végzők munkáját, a katolikus nevelést, az Egyház tanítását, és természetesen a közösségeket. Maradjunk közösségben!

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán és a Digitalstandon
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA. LAPZÁRTA: 2020. MÁJUS 18.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Vezető szerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő: Körössy László
Szerkesztőség: Agonás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábrián Attila, Gátsas Judit, Kiss Péter, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Verestői Nárcisz
Olvasószervező: Koditek Bernadett
Korrekto: Kiss Péter • Tördelés: Mészáros Ákos
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egypéldányos előfizetés belföldről negyedévre: 4 050 Ft, fél évre: 8 100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Áldás a nigériai éhezőknek

Ezer zsák rizst osztottak ki a magyar adományozók segítségével

Fodor Réka missziós orvos, aki a járvány idején Nigériában ragadt és humanitárius misszióba kezdett, továbbra is arra hív, hogy segítsük az éhezőket. Örömmel osztja meg a jó híreket: a magyarok, közöttük olvasóink adományaiból immár harmadik alkalommal osztottak rizst az onitshai érsekséggel együttműködve, ezúttal kétezer családnak.

Nagyszabású esemény volt a rizsosztás az onitshai stadionban. Kétezer család jutott egy-egy zsák, azaz 25 kilogramm rizshez, ami egyheti élelemdagjuk. Az érsek, aki 66 évét meghazudtolva maga is részt vett a 25 kilós zsákok kiosztásában, beszédében a csodálatos kenyérszaporítás történetét idézte fel, és biztosította a rászorulókat arról, hogy nem hagyják magukra őket a nehézségek idején, ahogyan Isten tesz.

Fodor Réka ezúttal is megerősítette: Nigériának ezen a nagy többségében keresztény területén, Anambra államban az emberek bíznak Isten gon-

doskodásában, a járvánnyal és az éhezéssel is ezzel a bizalommal néznek szembe. Soha nem panaszkodnak. Hisznek. A húszmillió államban mintegy két héttel ezelőtt újrazkezdődtek a nyilvános szentmisék.

Fodor Réka hálás a magyar katolikus médiának, mert rengeteg adomány érkezik: másfél hét alatt annyi pénz gyűlt össze, hogy ezer zsák rizst tudtak vásárolni, ami a folyamatosan növekvő árak mellett (négy héttel ezelőtt még 7500 forintba került egy zsák rizs, most már 10 ezer) azt jelenti, hogy tízmillió forintot tudtak élelemre költeni. Olyan embe-

rek számára, akik napi egy dollárból élnek, és akik közül sokan a járvány miatti korlátozások okán most ehhez a csekély bevételhez sem jutnak hozzá. Az utóbbi napokban szerencsére enyhültek a korlátozások, kinyitottak a piacok,

az emberek tartalékai azonban elfogytak, és az árak folyamatosan emelkednek.

Az alapítvány adományához tette hozzá az érsekség a maga ezerzsáknyi rizsadoományát, és nagyszabású akció keretében osztotta ki a zsáko-

kat az érsek, az érsekség egészségügyi koordinátora, a papok és a segítők. Az eseményen ott voltak a média képviselői is, ami azért fontos, mert a jó példa talán a helyi tehetősebb embereket is adakozásra buzdíthatja.

„Egyedül nem tudjuk megoldani az éhezés problémáját, de ha a világon mindenki odaadná a feleslegét, megszűnne az éhínség” – mondja Fodor Réka. Ha összeadjuk, amiről le tudunk mondani, azzal embereket, családokat menthetünk meg az éhezéstől.

Nigériának ebben a tartományában egyelőre nem túl magas a fertőzöttek száma, ám ha a járvány kiterjed, annak beláthatatlan következményei lesznek. A segélyek kiosztásakor is betartják a járványügyi előírásokat.

Fodor Réka a járvány miatt nem tudott hazautazni Nigériából. Hiányzik neki a család-

ja, de érzi, hogy feladata van az afrikai országban. Most humanitárius missziót folytat, bár az egyházmegye tizenkét kórházában is elkel a segítség: képzí a személyzetet a higiénés követelmények betartására. Nem véletlenül kapta a helyiektől igbó nevét: Ngozi, azaz Áldás. Szavaiából kiderül, hogy áldás az otléte, és számára is áldás ott lenni. Kicsit mi is áldás lehetünk az ott élők számára, ha segítjük őket adományainkkal és imádságainkkal.

Segítsünk együtt! Arra kérjük olvasóinkat, csatlakozunk együtt az adakozókhoz. Az alapítvány neve és számlaszáma: Afréka Nemzetközi Humanitárius Alapítvány 10101346-27099400-010044002; IBAN: HU66; SWIFT-kód: BUDAHUHB

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Trinitasnews.com

Fodor Réka (Afréka): Reményt is adunk az embereknek

WhatsAppon sikerült megkérdeznünk Fodor Rékát, mire van most a legnagyobb szükség Dél-Nigériában, ahova orvosmisszióba érkezett. A térséget a járvány miatt humanitárius katasztrófa fenyegeti.

Az utolsó pillanatban sikerült újra elindulnia misszióba, Nigériába. Hol van pontosan?

– Nigéria harminchat államból áll, külön kormányzóságokkal. Mi Onitsha városában vagyunk, az ország déli részén, ahová az érsek hívott meg minket három évvel ezelőtt. Az egyházmegyében 185 plébánián 530 pap szolgál. Az érsekség legnagyobb kórházában segít az Afréka Alapítvány, amely már sok más területen is jelen van. Sokan támogatnak otthonról, az adományoknak köszönhetően tudjuk fenntartani a szolgáltatásokat. Három éve kezdődött ez a történet Dél-Nigériában, azóta hatszor voltam belgyógyászati misszióban, Csókay András és csapata pedig tízszer idegsebészeti misszióban.

Mi történt az elmúlt hetekben, ami miatt humanitárius misszióvá alakult át az utad?

– A koronavírus-járvánnyal új helyzet alakult ki: hét nappal ezelőtt vezették be a korlátozásokat, kijárási tilalom egyelőre csak Lagosban és Abujában van. Itt nincs teljes kijárási korlátozás, de a kereskedelmet már blokkolták, nem működhetnek a piacok. Az itt élők nem tudják betartani a kijárási szabályokat, mert ha betartanák, mérhetetlenül sokan halnának éhen még azelőtt, hogy elkapnák a vírust.

Az emberek hatvan-nyolcvan százaléka itt napi egy dollárból él. Nem lehet tudni, pontosan hányan, mert nincs adózási rendszer, nyilvántartás.

Ha egy nap valaki nem tud elmenni dolgozni, mondjuk árulni a portékáját a piacon, akkor másnap nincs pénze. Ebben az országban 200 millió ember él, Onitshában nyolcmillió, vagyis csak itt legalább ötmillióan élnek ekkora sze-

génységben. Ha ma nem dolgozhatnak, holnap mit esznek? Nyugaton több hónapig átvészeltünk egy ilyen helyzetet, itt azonban nem így van. Éhesek az emberek!

A kijárási korlátozás a járvány terjedése miatt fontos. Mi lehet akkor a megoldás?

– A kijárási korlátozás otthon helyes intézkedés, itt azonban teljesen mások a viszonyok. Mi a katolikus érsekség által fenntartott, Borromeo Szent Károlyról elnevezett kórházban dolgozunk, ami Dél-Nigéria legnagyobb magánkórháza. Nyugaton az intenzív osztályok kapacitása miatt fontos időben elhúzni a járványt, itt azonban egyetlen intenzív ágy sincsen.

Megesik, hogy egy családban húszan laknak egy szobában a nagyszülőkkel. Milyen izolációt lehet itt bevezetni? Az iskolákat, az óvodákat bezárták, pedig ott legalább ehettek a gyerekek. Ráadásul nem is tudjuk, mennyien lehetnek a betegek, hiszen nincsenek tesztek.

Mit tehet ilyenkor egy olyan ember aki közvetlen közlőrl látja a helyzetet?

– Hatezer kiló rizst vetünk. Rossz nézni a szenvedést, és nem tudom megoldani 200 millió ember jóllakását – bármennyi pénz kevés lenne erre.

Ha a járványügyi politika nem változik, hamarosan humanitárius katasztrófa lesz; többen halnak meg az éhségtől, mint a vírustól.

Itt nem az iskolai online matek a nagy probléma, hanem az, hogy ha nem tudunk rizst venni, éhen halnak az emberek. Hűtőszekrény nincs, nem tudunk előre zöldséget, gyümölcsöt vásárolni. Azért vettünk rizst, mert tartós élel-

miszer, és éhezés esetén ez a fontos.

Mennyi élelmet tudtak kiosztani?

– Az árak emelkednek. Egy héttel ezelőtt egy ötvenkilós zsák rizs 15 ezer forintnak megfelelő összegbe került. A zsákok tartalmát 7500 forintnyi értékben kettéosztottuk. Átlagosan öt-nyolc gyerek van egy családban, ez az adag egy hétre elég nekik, szűkösen: ha naponta kétszer esznek fél adagot. Az

adományunk jel is, Isten jelenlétének jele a számukra.

Itt a vetés ideje van, most kezdődtek az esőzések, aratás csak ősszel lesz. A rizs a múlt héten kétszer annyiba került, mint egy hónapja. Holnap talán még drágább lesz...

Mennyire elkeseredettek az emberek?

– Olyan mély hitben élnek, hogy azt mi el sem tudjuk képzelni. Feltettem egy rövid videót a Facebookra egy varrónőről, aki maszkokat varr, és közben Máriát dicsérő éneket énekel. Amikor senki nem hallotta, titokban elmondta, hogy fogalma sincs, miből fogja megeztetni a négy gyerekét. És ezzel együtt így tud imádkozni! Ők meg vannak győződve arról, hogy a mennybe mennek. Hisznek az isteni csodában, nagyon szép a hitük. Azt élük meg a legrosszabbul, hogy már több mint egy hete nincs mise. Számuk-

ra alap, hogy templomba mennek, naponta áldoznak.

Mit jelent az alapítvány jelenléte, a magyar segítség az emberek számára?

– Amíg itt vagyok, a jelenlétem ad nekik bizonyosságot arról, hogy a Jóisten nem hagyta el őket. Jelképes értéke is van a segítségnek. Nagyon tisztelnék; nem is mennék haza, ha lehetne sem. Pusztán a tény, hogy itt vagyunk, rizst osztunk, mozgás van, megnyugtató az embereket. Megy körbe a hír, hogy posztoltunk a Facebookon, és ennek is örülnek. Nagyon jóban vagyok az érsekkel, a kórház-igazgatóval; testvéries a viszonyunk, „huginak” hívják.

Meddig marad? Hogyan éli meg ezt a bizonytalanságot?

– Mára volt repülőjegyem, de május 2-áig le van zárva Nigéria, kéthetente tudják meghosszabbítani a lezárást; nem tudjuk, mikor lesz vége. Én nagyon szeretek itt lenni, szeretem az itteni embereket. És nem félek a haláltól. Nem akarok idő előtt meghalni, szeretnék hazamenni; azt is imádom, amikor otthon lehetek anyaként és feleségként. Ugyanakkor itt olyan arcokat látok, mint azé az éneklő varrónőé: lehet, hogy fél, szorong, de ott van benne a szeretet; mosolyog, hisz, biztat, nem panaszkodik, pedig lenne miért.

Persze nehéz is. Én vidám ember vagyok, sokat nevetek, másokat is buzdítok, de azért mostanában itthon, amikor nem látják, sírok is.

Csoda volt, hogy még ki tudott utazni.

– Az utolsó géppel sikerült kijönnöm. Amikor megérkeztem, az érsek alkancellárja, Bazil atya – aki nagyon jó barátom, járt is Budapesten, a Hungary Helps program segítségével – nyújtását rajta keresztül intéztük – nagyot nevetett, hogy „doktor Rékának” még a rep-

teret is sikerült kinyitattania. Március 20-án tudtam kijönni; akkor, amikor már egy hete bejelentették, hogy Ferihegy le van zárva. A lányom 19-én, amikor én már feladtam, észrevette, hogy van némi mozgás. Az isztambuli járatot még nem törölték, és onnan Nigériába is indult még gép. A reptérről az atyák hazahoztak Onitshába. Aznap lezárták Nigériát, attól fogva nem lehetett volna bejutni az országba.

Ezek szerint a családot is szurkol, támogat.

– Igen, az egész család misszionárius, Anna lányom és a férjem novemberben voltak is itt velem, jó barátai az atyáknak. Anna videókat készít, és a férjem írja a Facebook-posztokat, mert itt nem elég erős a net.

A férjem vitt ki a reptérre, mondta is, hogy itt hasznosabb leszek. Ő három évvel ezelőtt rákbeteg volt, így ha Magyarországon maradtam volna, orvosként most haza sem mehetnék, bérelnem kellene egy lakást, hiszen mi, orvosok vagyunk a legnagyobb veszélyforrás a vírus terjedése szempontjából. Otthon is csak videocseten érintkezhetnénk.

Nekem ez a második otthonom, tudom kicsit a nyelvüket, nem turista vagyok. Itt nagyon tisztelnék minket.

Az eredeti terv szerint gyógyítani indult Nigériába...

– Igen, orvosmisszióba indultam; hárommillió forintot kaptunk a Hungary Helps programtól arra, hogy a legszegényebbeket szűrjük a fertőző betegségekre, és el is lássuk őket. Megérkezve láttuk, hogy ennek most nincs értelme. Engedélyt kértem a Hungary Helpstől, és a pénzből gyorsan vettem maszkokat, védőfelszereléseket, kesztyűt, fertőtlenítőszert, szappant. Másnap már semmit nem lehetett kapni. Volt tapasztalatom, hiszen három hét csúszással éltük meg itt, amit mi is

otthon; tudtam, mi következik az iskolák bezárása után. Lagos még nem volt lezárva, ott meg tudtunk venni mindent. Tettünk a kórház bejáratához kézmosókat folyó vízzel, szappannal. A betegeknek is adunk maszkot. Rizst is időben tudtunk venni. Bazil atya, aki a tizenkét kórházat működtető egyházmegye egészségügyi koordinátora, most az ételmisszer-elosztásban is segít. Minden szállítmány az érsekségre érkezik, aztán a lehető legrovidebb időn belül kiviszik a plébániákra, és az atyák döntenek, kik a leginkább rászorulóak.

Hogyan tudjuk támogatni az Afréka Alapítványon keresztül az itt élő embereket?

– Amikor a Magyar Kurírban – amit én is naponta olvasok – múlt héten megjelent rólunk egy cikk, nagyon sok adományt kaptunk: hatezer kiló rizst tudtunk vásárolni belőle, ami 250 család heti adagja! Nemcsak rizst kaptak ezzel az itt élő emberek, hanem hitet, reményt is, hogy nem hagyják magukra őket. Nagyon hálásak vagyunk; amit adnak, az itt nagyon sokat számít. Nagyon kis összeget nem érdemes utalni, azt jobb otthon odaadni jótékony célra, mert az átutalás, a többszöri átváltás nagyon sokba kerül. Viszont az imádságra nagy szükség van. A szerzetesek itt egész nap a világkéért és a járvány megszűnéséért, az éhínség elkerüléséért imádkoznak, napi 24 órában, felváltva. Mert ha nem jön az isteni csoda, itt katasztrófa lesz.

Annyi pénzt senki nem tud utalni, amennyire ebben az országban szükség volna: Nigéria 200 millió lakosából 150 millió máról holnapra él. Lehet, hogy a legfontosabb az ima. A rizs pedig segít, hogy ne haljanak éhen az emberek; és jelkép is, mert azt a biztatást jelenti, hogy van segítség.

Alapítvány/Facebook
Thullner Zsuzsanna
Fotó: Merényi Zita

Alázatra tanít minket a mostani helyzet

Beszélgetés Deák Viktória Hedvig domonkos főnöknővel

Deák Viktória Hedvig, az Árpád-házi Szent Margitról Nevezett Szent Domonkos Rendi Nővérek Apostoli Kongregációjának főnöknője, egyetemi tanár, több könyv szerzője. A koronavírus-járvány lelki dimenziójáról telefonon beszélgettünk vele.

Hogyan élik meg a domonkos nővérek a mostani helyzetet? Kívül állóként felvetődött bennem, hogy ez nem is olyan nagy megpróbáltatás Önöknek, hiszen eleve zárt közösséget alkotnak. Mégis, mennyiben más ez, mint a megszokott bezártság?

– Valóban, az életünkben vannak olyan korlátozások, melyek szerves részei a hivatásunknak, és éppen ezért egy ilyen helyzetet – amely sok embernek a normális életvitelét felfordítja – sok szempontból könnyebben élünk meg. Segít az is, hogy az életmódunk eleve strukturált, a közös liturgiának, a személyes imádságnak, az étkezéseknek, a munkának megvan az állandó ideje. Ám a közösségeink nem szemlélődő közösségek, mi apostolkodó rend vagyunk, ezért a mostani helyzet együtt jár azzal, hogy a megszokott tevékenységeink vagy megszűntek, vagy átkerültek a digitális térbe. Ez teljesen új helyzet számunkra is. Ugyanakkor több időnk jut a közösségi életre, az imádságon, az étkezéseken mindenki jelen tud lenni, és egymásra is jobban tudunk figyelni. Az életünk monasztikus dimenziója így felerősödött: ez egyszerre áldás és kihívás. A külső elfoglaltságok hiánya számunkra is segítség ahhoz, hogy jobban rálássunk a személyes istenkapcsolatunk történéseire. Ebben a lehatároltságban sok minden jóval intenzívebben zajlik. Mindez a rendkívüli helyzet pozitívuma. A másokért való közbenjárás is sokkal intenzívebben van most jelen az életünkben. Főként azokért imádkozunk, akik el voltak vagy el vannak zárva a szentségi élettől. Hiányzik viszont az apostoli

vásokkal találtuk szemben magunkat. Én inkább a felsőoktatásra látok rá, de a tapasztalataimat megerősíti a más iskolatípusban tanító nővérek véleménye: a digitális oktatás sokkal időigényesebb és fárasztóbb is, valószínűleg a személyes kapcsolat, a viszszafelelés hiánya miatt. Ugyanakkor mozgásba hozza a kreativitást: több új kezdeményezés született a hittantanítás terén azzal a céllal, hogy elérjük a gyerekeket, és rajtuk keresztül a szüleiket is. Elincluded például egy óvodás hittanos videósorozat. A kápolnánkat megnyitottuk az online világ számára Budakeszin a vesperás és a komple-

”

Miért van jelen a világban a rossz, a szenvedés, miért ilyen törekeny az emberi élet? Jó, hogy elgondolkoznak ezeken.

Már az is kegyelem, hogy Isten eszünkbe jut egy ilyen helyzetben. Am ne feledjük: amikor olyasvalami történik velünk, ami hálára indíthatna bennünket, sok esetben elmarad ugyanez a kérdés, eszünkbe sem jut firtatni, Isten vajon miért engedi meg ezt.

tórium zsolozsmaimádságai-ba lehet bekapcsolódni a Facebookon, illetve a rózsafü-

A domonkos rend alapítóját a kegyelem prédikátorának nevezik. A mostani helyzetben hogyan mutatkozik meg Isten kegyelme? Hiszen sokakban felvetődik a kérdés: miért hagyja a Mindenható, hogy ez a rossz megtörténjen?

– A mostanihoz hasonló helyzetekben élesebben merülnek fel olyan kérdések, hogy miért van jelen a világban a rossz, a szenvedés, miért ilyen törekeny az emberi élet. És jó, hogy elgondolkoznak ezeken. Már az is kegyelem, hogy Isten eszünkbe jut egy ilyen helyzetben. Ám ne feledjük: amikor olyasvalami történik velünk, ami hálára indíthatna bennünket, sok esetben elmarad ugyanez a kérdés, eszünkbe sem jut firtatni, Isten vajon miért engedi meg ezt. Istennek olyan ajándékaira lehetünk most figyelmesek, amelyeket eddig nem vettünk észre. Ajándék az is, ha ebből a válságos helyzetből Isten üzenetét olvassuk ki, aki szembesíti az embert a határaival, teremtettségével. És természetesen ott vannak a hit és a teológia válaszai is, amelyek a rossznak az

bűnnek hatása van az ember és a teremtett világ viszonyára. És végül: Isten – számunkra sokszor nem egyértelmű módon – a rosszból is tud jót kihozni. Ki-ki az Istennel folytatott párbeszédében lelhet mindezek alapján olyan választásra, amely értelmed adhat a saját életében megjelenő rossznak. Általánosan érvényes válasz nincs erre a kérdésre.

Több mint két hónapja élünk már együtt a járvánnyal. Bár a korlátozások enyhültek, nem tudjuk, meddig tart még a koronavírus-veszély. Emiatt sokan feszültek, idegesek. Az Istenbe vetett bizalom ellenére az ima sem mindig segít. Hogyan lehet legyőzni a türelmetlenséget?

– Teljesen természetes, ha ebben a bizonytalan helyzetben valaki feszültnek, türelmetlennek érzi magát. Hamis elvárás lenne, hogy a keresztény ember ne aggódjon, vagy ne szenvedjen a magánytól. Nehéz tanácsot adni arra vonatkozóan, miként őrizhetjük meg a nyugalunkat. Az alázatos kérés imádság élővé teheti bennünk a reményt, hogy Isten ezt a mostani helyzetet is a javunkra tudja fordítani. Persze nem biztos, hogy éppen az általunk elgondolt módon. Ám ne feledjük: „Az Istent szeretőknak minden a javukra válik” (Róm 8,28). Segíthet annak átgondolása is, hogy ami számomra szenvedés, az mások – idősek, betegek – javát szolgálja, azokét, akiket védeni szeretnénk az érvényben lévő korlátozásokkal. Ha találunk értelmet a nehézségekben, máris könnyebb elviselnem őket. Aki teheti, töltsön minél több időt a természetben, ez is nagy segítség lehet. Ha megvizsgáljuk a negatív érzéseink és az imádság kapcsolatát, akkor azt látjuk, hogy a jelenlegi helyzet lehetőséget kínál az imádságunk mozgatórugóinak felismerésére. Csupán azért fordulok Istenhez, mert az ima békét, nyugalmat ad? Ha őszintén felelünk erre a kérdésre, új tapasztalatokat szerezhetünk az imával kapcsolatban, tisztulhat a motivációnk. És végül ne feledjük: bármilyen nehézség szerepével teli elviselésé lehet az engesztelés, a bűnbánat eszköze, természetfeletti módja mások megsegítésének.

A domonkosok egyik alaptézise, hogy az ember egyedül Istenbe helyezze a bizalmát. A mai világ viszont mintha figyelmen kívül hagyja ezt az intelmet; az emberek többségének szilárd meggyőződésük, hogy mindenhez elég a saját akarata. A járványhelyzetben azonban bebizonyosodott, hogy ez nem feltétlenül van így...

– Valóban, a hívó embereket – köztük minket, szerzeteseket is – megkísértheti az elbizakodottság, megfelelhetünk arról, hogy minden, amit kaptunk, Isten ajándéka. A mostani helyzet, amely szembesít emberi törekvésünkkel, halandóságunkkal, felhívás, amelyben ismét felfedezhetjük Isten üzenetét: ne a saját erőnkben és képességeinkben bízunk. A mai technikai civilizáció nagyban hozzájárul ahhoz, hogy az ember teljesen autonómnak tartsa magát, aki a saját igényei szerint alakíthatja az élet minden területét. Paradox, hogy a mesterséges intelligencia lehetőségeit tervezzük, és akkor egy egyszerű vírus embermilliók életét bénítja meg. Alázatra inthet minket ez a helyzet, és arra is, hogy újra megtanuljunk a kérő imádságot.

Domonkos szerzetes volt Árpád-házi Szent Margit is, akiről Ön könyvet írt. IV. Béla király lánya kilenc hónappal a tatárjárás után született, amikor édesapjának újjá kellett építenie a lerombolt országot. Margitra jellemző volt az alázatosság, az Isten akaratának való engedelmisség. Mi az, amit tanulhatunk tőle a mostani helyzetünkben?

– Szent Margit 750 évvel ezelőtt halt meg, az évforduló miatt is időszerű most az életpéldájára fordítanunk a figyelmünket. A vezeklés, a bűnbánat, az engesztelés szentjének látjuk őt. Magatartásának gyökerét a remény jelentette. Azért volt képes az állandó lemondásra, a vezeklésre, mert tekintetét az örök-kévalóságra irányította. Reménye Istenben volt, aki az ember javát, üdvösségét akarja mindazzal együtt is, amit a földi élet hozhat. Margit hitt abban is, hogy önként vállalt vezeklése és élete megpróbáltatásainak elviselése által segíthet másoknak.

Bízhatunk abban, hogy a járvány elmúltával sok ember változtat majd a korábbi életén, és jobban megbecsüli a valódi értékeket? Vagy ez hamis illúzió csupán?

– Nehéz megmondani, nem látok a jövőbe. Akik elvesztették az állásukat, rendkívül nehéz anyagi helyzetbe kerültek. Ugyanakkor sokan vannak, akik a nehézségek hatására nyitottabbá váltak Isten vagy egyszerűen az e világon túli értékek iránt. Hogy ez mennyire lesz tartós, azt nem tudjuk. Jó lenne, ha mi, katolikus hívők, látva ezt a nyitottságot, meg tudnánk szólítani az embereket – így a megtérés lehetőségévé válhatna a járvány okozta állapot.

Az előbb említette a munkahelyek elvesztését. Sajnos ez sokak mindennapi megélhetését veszélyezteti Magyarországon is. Miben bízhatnak az érintettek?

Imádkozom azért, hogy valódi segítséget kapjanak azoktól, akiknek ez a felelősségük. Emellett pedig úgy gondolom, hogy az Istenbe helyezett bizalom és remény az ilyen válsághelyzetekben egyfajta belső szilárdságot, állhatatosságot ad: megerősíti az emberben azt a meggyőződést, hogy Isten tervében van értelme annak, ami most történik; hogy Isten ilyenkor is ott áll

”

Paradox, hogy a mesterséges intelligencia lehetőségeit tervezzük, és akkor egy egyszerű vírus embermilliók életét bénítja meg. Alázatra inthet minket ez a helyzet, és arra is, hogy újra megtanuljunk a kérő imádságot.

mellettünk, és lehet, hogy nem várt módon, de erőt ad, segít továbblépni, megtalálni a megfelelő eszközöket a megoldáshoz.

A mostani időszakot helyezhetjük-e a szenvedéstörténet kontextusába, olyan értelemben, hogy Krisztus keresztségét hordozzuk?

– A keresztény lét óriási távlat, hogy megpróbáltatásaink nem csupán emberi tragédiák, hanem – ha akarjuk – helyük van Krisztus szenvedésében. Ami minket ér, azt bekapcsolhatjuk Krisztus áldozatába. Ez nem szünteti meg a szenvedést, de egyrészt értelmet ad neki, másrészt a kegyelem ereje átalakítja. Így nem sorscsapás lesz, hanem a Krisztussal és másokkal való közösségvállalás eszköze. Jézus feltámadt testének dicsőséges sebhelyei élénk tárják, milyen távlatai vannak az emberi szenvedésnek.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

munkánk személyes része; az, hogy másokkal foglalkozunk, s ezáltal átadjuk mindazt, amit az imádságban tapasztalunk.

Pontosan mit jelent Önöknél az apostolkodás?

– A legtöbbünk tanít. Amikor elkezdődött az online oktatás, hirtelen teljesen új kihi-

zér imádkozásába a hódmezővásárhelyi nővéreinket keresztül. A személyes kapcsolat jelentőségét is jobban érzékeljük most: az online kommunikáció nem tudja helyettesíteni a lelki kísérés vagy a szentségi előkészítők során természetesen jelen lévő közvetlen beszélgetést, de a semminél nyilván jobb.

Isten tervében betöltött szerepét fejtik ki a kinyilatkoztatás alapján. Ezek értelmében Isten teremtése jó; világunk úton van a beteljesedése felé, még nem érte el végső tökéletességét; Isten az embernek szabad akaratot adott, amely által együttműködhet vele a gondviselésben, de vissza is élhet a szabad akaratl; az eredeti